

16de JAARGANG, NR. 309
24 DECEMBER 2018

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Izaline Calister, Raad van Toezicht,
 Kim in the Middle, Tobias Klein,
 Angelo Verploegen, Zootcase e.a.

14 JAZZ OP DE PLANKEN

NJA Benefietconcert, Nik Bärtsch,
 Amina Figarova, BEP-uitreiking.

EN VERDER O.A.:

21 New York Calling (Roos Plaatsman)

22 Jazzgeschiedenis 4 (Arne Van Coillie)

28 Het verhaal van een klassieker

15 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2018

NR. 310 KOMT 14 JANUARI UIT

NIEUWS

Rein de Graaff stopt met optreden

Na zestig jaar stopt pianist Rein de Graaff (1942) met optreden. Zijn afscheidstournee, volgend jaar van 1 tot en met 15 maart, is Alto Madness getiteld. Hij treedt dan in wisselende combinaties op met Benjamin Herman, Tineke Postma, Maarten Hogenhuis en Marco Kegel. Ook verschijnt bij Timeless nog een trio-album: 'Early Morning Blues', met stukken die De Graaff nooit eerder op de plaat zette. Tijdens de tournee worden onder meer Edam, Groningen, de Graaffs woonplaats Veendam, Leeuwarden en Amsterdam aangedaan.

Friejam viert in 2019 eerste lustrum

De organisatie Friejam bestaat in 2019 vijf jaar. Het lustrum wordt op 13 april gevierd met een festival in de Neushoorn in Leeuwarden. Op het programma staan onder anderen het Jorrit Westerhof Trio, Evelien Storm en band, het Coal Harbour Project en zangeres Sabrina Starke met haar band. Friejam heeft als doel om de niet-professionele jazzpraktijk in Friesland te bevorderen. Daartoe worden jamsessies, masterclasses en workshops georganiseerd. Ook biedt Friejam een podium aan gevestigde jazzmuzikanten met wortels in Friesland, die aankomend talent kunnen inspireren en coachen.

De medewerkers van Jazzflits wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2019.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

TOM OREN WINT THELONIOUS MONK INTERNATIONAL PIANO COMPETITION

Vlnr: Maxime Sanchez, Isaiah Thompson, Tom Oren, Herbie Hancock (Foto: Steve Mundinger/Thelonious Monk Institute of Jazz)

De Israëlische pianist Tom Oren (24) heeft 2 december in Washington DC de 30ste editie van de prestigieuze Thelonious Monk International Jazz Competition gewonnen. Oren kreeg 25.000 dollar en een contract bij platenmaatschappij Concord. De tweede prijs was voor de Amerikaan Isaiah Thompson en de derde voor de Fransman Maxime Sanchez.

In totaal waren dertien pianisten geselecteerd voor de competitie, onder wie twee oud-studenten van het Conservatorium van Amsterdam: Xavi Torres en Liya Grigoryan. In de jury zaten 2 december onder anderen de gerenommeerde pianisten Monty Alexander, Joanne Brackeen, Cyrus Chestnut, Herbie Hancock, Jason Moran en Danilo Perez. Het winnen van de Thelonious Monk International Jazz Competition is in veel gevallen een ticket naar internationale bekendheid.

Jazzfest A'dam krijgt AFK-subsidie

Het Jazzfest Amsterdam krijgt 20.000 euro subsidie van het Amsterdams Fonds voor de Kunst (AFK). De subsidie wordt verstrekt in de jaren 2019 en 2020. De stichting achter het festival had een groter bedrag gevraagd, te weten 49.094 euro. In totaal deden 33 culturele organisaties een aanvraag, achttien daarvan werden toegekend. Dit keer is bij de verdeling van het geld het accent gelegd op de genres jazz, circustheater en hedendaagse dans.

Loes Rusch in bestuur Jazz Archief

Loes Rusch is toegetreden tot het bestuur van het Nederlands Jazz Archief. Rusch is tevens bestuurslid van het Jazzorkestra of the Concertgebouw. In het NJA-bestuur zitten verder onder anderen Anton Kok (voorzitter), Bert Vuijsje (vicevoorzitter), Paul Michiels (penningmeester) en Jan Menu. In het dagelijks leven is Rusch werkzaam bij de afdeling Muziekwetenschap van de Universiteit van Amsterdam en lid van het saxofoonkwartet Double Espresso.

Fotograaf wil een jaar Belgische jazz in fotoboek vastleggen

'Jazz in little Belgium – a year gone by' is de titel van een fotoboek dat fotograaf Pieter De Vries wil samenstellen als een crowdfundingactie genoeg oplevert. Hij is die gestart op 1 december jl. Het boek gaat honderd foto's tellen, gemaakt in een jaar tijd. Elke Belgische jazzmusicus die De Vries gedurende het jaar van zijn project (2018 – 2019) rondom en tijdens een optreden fotografeerde, kan in het boek komen. De Vries selecteert op de esthetische kwaliteit van de foto's. In totaal is 12.500 euro benodigd om het fotoboek te laten verschijnen.

Info: <https://kck.st/2Pnqw4a>

Correctie JF 308 Eva Klesse

In de vorige Jazzflits stond een berichtje over Eva Klesse. Dat was niet geheel correct. Haar functie is Professorin en niet Professorin. Het is verder onjuist dat Eva Klesse de eerste instrumentale jazzdocente in Duitsland is. Er zijn al jaren meerdere instrumentale docentes aan het werk. Eva Klesse is de eerste vrouw die de benoeming 'professor' krijgt. 'Dat houdt in dat ze een vast werkverband, plus het nodige prestige heeft', aldus Susanne Alt, die ons op de onjuistheden attendeerde.

Concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

WINNAARS KEEP AN EYE THE RECORDS BEKEND

Tijs Klaassen. (Foto: Marlon Dijkshoorn)

De Guy Salaman Group, het Half Easy Trio en het Tijs Klaassen Quintet hebben zaterdag 1 december in het Bimhuis (Amsterdam) de finale van Keep an Eye The Records gewonnen. Zeven bands streden daarin om driemaal een bedrag van 10.000 euro. Dat bedrag is bedoeld om een cd op te nemen.

Tevens presenteerden de winnaars van vorig jaar, Spoken+2, Larchey Zore Quartet en Molino, tijdens de finaleavond in een miniconcert hun met de prijs betaalde albums.

Al vijf jaar lang helpt het evenement The Records beginnende jazzmusici bij de start van hun professionele carrière. Ieder jaar krijgen sindsdien drie alumnigroepen van Nederlandse conservatoria de gelegenheid een cd te maken. Dit jaar werden uit 47 inzendingen zeven finalisten geselecteerd. Naast de drie winnende formaties waren dat de Lucas Martínez Group, het Ruben Drenth Trio, Canvas en Conversations. Vier van de zeven bands bestonden uit alumni van het Conservatorium van Amsterdam. In de finale jureerden Mijke Loeven (directeur Bimhuis), Willem Friede (pianist), Juan Martinez (saxofonist), Reinier Baas (gitarist) en Tim Sprangers (journalist). De winnende bands mogen niet alleen een cd maken, maar krijgen ook professionele coaching bij de marketing van hun muziek. De organiserende Keep an Eye Foundation heeft als doel om jonge studerende muzikanten/kunstenaars te helpen bij de start van hun loopbaan.

METROPOLE ORKEST ANDERMAAL GENOMINEERD VOOR EEN GRAMMY AWARD

Het Metropole Orkest is andermaal genomineerd voor een Grammy Award. Het orkest is in de race voor een beeldje in de categorie 'Best Jazz Vocal Album' met de plaat 'If You Really Want', dat het maakte met Raul Midón, onder leiding van Vince Mendoza.

De winnaars van de Awards worden op 10 februari 2019 in Los Angeles bekendgemaakt. De Grammy's worden dan voor de 61ste keer uitgereikt. Een volledig overzicht van de Grammy-nominaties in de diverse jazzcategorieën staat op pag. 27 van deze Jazzflits.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Billy Strayhorn (links) bekijkt een stropdas van zijn werkgever Duke Ellington. (Foto: William P. Gottlieb)

Library Of Congress maakt Billy Strayhorn-archief openbaar

Na een jaar voorbereiding heeft de Library Of Congress in Washington het archief van componist-arrangeur Billy Strayhorn openbaar gemaakt. Het archief werd de bibliotheek vorig jaar geschonken door Strayhorns erfgenaam Gregory Morris. Hij bewaarde het na verwerving vijftig jaar in een kelder. Het originele manuscript van 'Take the A train' bevindt zich in de collectie, evenals talrijke schetsen van niet afgeronde composities. Alles tezamen maken ze een zesde deel uit van de 18.000 documenten die de Library kreeg overhandigd. Die meeste papieren stammen uit de 25 jaar dat Strayhorn nauw met Duke Ellington samenwerkte. Nog slechts een klein gedeelte van de stukken is gedigitaliseerd. Jazzhistoricus Walter van de Leur was nauw betrokken bij de inventarisatie van het archief.

Ook in 2019 weer reeks jamsessies en slotconcert in Roosendaal

In Roosendaal gaan initiatiefnemers Hans Adams, Ton van de Geijn (artistiek leider), Frans van Haren en Hans Verbraak onder de vlag van de nieuwe stichting Jazz750 in 2019 een reeks van zes jamsessies en een slotconcert op touw zetten. Ook wordt, in nauwe samenwerking met Roosendaalse en regionale muziekgezelschappen, een aantal workshops georganiseerd. De stichting is opgericht om een vervolg geven aan de jazzjamsessies die het afgelopen jaar, in het kader van Roosendaal 750 jaar, zes keer in de foyer van Theater De Kring zijn gehouden. Tijdens het slotconcert van de deelnemers trad toen ook het Trio Jack van Poll op. De nieuwe stichting krijgt subsidie van Cultuur-netwerk Roosendaal.

EVACUATION PLAN WINT TWEE MAASTRICHT JAZZ AWARDS 2018

De formatie Evacuation Plan heeft op 11 december in de Muziekgieterij in Maastricht de finale van het concours om de Maastricht Jazz Award 2018 voor professionals gewonnen. De groep kreeg ook de Publieksprijs. Studentenformatie Qube kreeg de Talent Award toebedeeld.

Winnaar Evacuation Plan (met Wolf van Gemert (bas), Taejung Kim (gitaar), Robin Rebetz (sax), John Wolter (drums)) nam het in de finale op tegen Totenhagen en het Ramon Merkenstein. De winnaar ontving een bedrag van 2.500 euro en mag twee betaalde optredens verzorgen. Aan de Publieksprijs is een bedrag van 500 euro verbonden. Studentenband Qube mocht met 1.500 euro en eveneens twee betaalde optredens naar huis. De Maastricht Jazz Awards zijn een jaarlijks initiatief van het Conservatorium van Maastricht en Jazz Maastricht. Met de prijs willen deze organisaties Euregionale bands bij hun loopbaan een steuntje in de rug geven. De Awards werden dit jaar voor de derde keer uitgereikt.

Het Paul van Kemenade Quintet op een van de laatste beelden uit de videoclip van 'Stranger than paranoia'. (YouTube)

Paul van Kemenade maakt videoclip

Voor zijn nieuwe single 'Stranger than paranoia' heeft altsaxofonist Paul van Kemenade een clip opgenomen onder regie van Marc Slings. Acteur Huug van Tienhoven speelt in de video de hoofdrol. De single is het titelnummer van het nieuwe album van Van Kemenade, dat op 23 december tijdens het door hem georganiseerde festival Stranger than Paranoia het licht zal zien. 'Stranger than paranoia' is een compositie van Paul van Kemenade die in de loop van de jaren uitgroeide tot een publieksfavoriet. Op de single staat een nieuwe, korte versie van het stuk. Van Kemenade wordt begeleid door Simone Sou (percussie), Louk Boudesteijn (trombone), Eric van der Westen (contrabas), Angelo Verploegen (flügelhorn) en Eric Vaarzon Morel (gitaar).

Bekijk de clip hier: <https://goo.gl/b7DL14>

Feestelijk concert Lex Jasper

Op 24 maart 2019 wordt pianist-arrangeur Lex Jasper 70 jaar. Ook staat hij volgend jaar 55 jaar op het podium. Beide heuglijke feiten viert Jasper 24 maart 2019 met een feestelijk concert in de Oosterpoort in zijn geboorteplaats Groningen. Met begeleiding van het Noordpool Orkest en aantal gasten, onder wie de vocalisten Greetje Kauffeld, Marjorie Barnes, Miranda van Kralingen en Edwin Rutten. Zij deelden ooit eens het podium met Jasper. Frits Landesbergen, al drie decennia de vaste drummer van het Lex Jasper Trio, zal tijdens het concert vibrafoon spelen. Ook zal bassist Edwin Corzilius, die al vijftig jaar met Jasper speelt, van de partij zijn.

David Kweksilber. (Foto: Tom Beetz)

Muziek David Kweksilber Big Band soundtrack bij kunstdocumentaire

Negen live opgenomen fragmenten uit het repertoire van de David Kweksilber Big Band zijn gebruikt als soundtrack bij een korte documentaire over het kunstenaarsduo Bik Van der Pol. De film, geregisseerd door Ivan Barbosa, maakt deel uit van een reeks getiteld 'Hollandse Meesters in de 21ste eeuw'. De gekozen muziek is onder anderen geschreven door Maarten Altena, Guus Janssen, Klas Torstensson, Ig Henneman en David Kweksilber zelf. **Bekijk de film hier:** <https://bit.ly/2UPD3Bj>

Amsterdamse bachelor geselecteerd voor Sonic Award

Een compositie van pianist S'yo Fang, 'One whose name is written in the water', is geselecteerd voor de Sonic Award (Symposium Outstanding New Instrumental Composition) van de International Society of Jazz Arrangers & Composers (ISJAC). Het stuk, dat werd ingezonden voor de categorie 'new music for small ensemble', wordt gespeeld tijdens het International Jazz Composers' Symposium. Dat wordt medio mei 2019 in Greeley, CO gehouden. De compositie wordt uitgevoerd door het Colorado Jazz Orchestra. S'yo Fang studeert compositie/arrangeren jazz in het eerste jaar van de bacheloropleiding van het Conservatorium van Amsterdam. Van hem verscheen recentelijk een cd bij Zennez Records (zie ook pag. 8 van deze Jazzflits).

Nieuwe cd in NJA-reeks Jazz at the Concertgebouw

Eind november heeft het Nederlands Jazz Archief (NJA) een nieuwe cd in de reeks Jazz at the Concertgebouw uitgebracht. Het dertiende deel in deze met een Edison bekroonde serie bevat opnamen uit 1960 van Jazz at the Philharmonic. Eerst een jamsessie met onder anderen de saxofonisten Coleman Hawkins, Don Byas, Benny Carter, trompettist Roy Eldridge en drummer Jo Jones. Daarna het Dizzy Gillespie-kwintet met saxofonist Leo Wright en als speciale gasten trombonist J.J. Johnson, saxofonist Stan Getz en percussionist Candido. Het bijgesloten boekje biedt foto's van het concert en een reproductie van het originele programma. De tekst is geschreven door Bert Vuijsje.

Concertreeks Jazz in Bakkum stopt

Na dertig jaar is op 23 december het doek voor de concertreeks Jazz in Bakkum in hotel-restaurant Fase Fier gevallen. De organisatoren, pianist Jos van Beest en zangeres Mariëlle Koeman, ontvingen tijdens het 245ste en laatste concert zanger Yasam Hancilar. "Na pakweg 250 optredens hebben we zo'n beetje de hele Nederlandse top gehad: van Cees Slinger en Hans Dulfer tot Hein van der Gaag en Carlo de Wijs aan toe. In mijn optiek werd dat vanzelfsprekend; ik kwam erachter dat de rek eruit was. Bovendien wilde ik onze concerten naar een nog hoger niveau tillen", aldus Jos van Beest op nieuwsbladcastricum.nl. Er komt als het aan Van Beest ligt een vervolg op een andere locatie: theater Koningsduyn. Daar zal wel entree worden geheven.

Eerste namen Leuven Jazz bekend

De eerste namen van het zevende festival Leuven Jazz zijn bekend. In ieder geval komen de pianisten Vijay Iyer en Craig Taborn, Dans Dans en het trio van Julian Lage. Tevens wordt het veertigjarig bestaan van Igloo Records gevierd met gitarist Philip Catherine, pianist Éric Legnini & friends. Het festival staat van 15 tot en met 24 maart 2019 op de kalender. Het volledige programma wordt op 24 januari 2019 onthuld.

Haagse Jazz Sociëteit Engels 1 januari dicht

De Haagse Jazz Sociëteit Engels sluit op 1 januari de deuren, zo meldt het AD. Het pand wordt verbouwd tot woonhuis. Het podium bestaat sinds maart 2010 en werd op poten gezet door de familie Engels. Het pand wordt vanwege privéomstandigheden nu verkocht. Bezoekers van de sociëteit zijn een petitie gestart om elders de activiteiten te kunnen voortzetten.

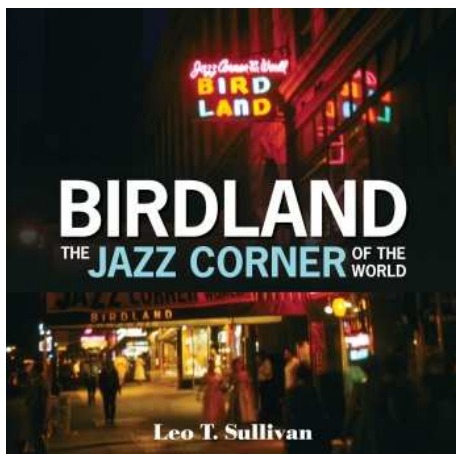
Veertig jaar oude BRT-opnamen Ran Blake op cd uit

Onder de titel 'The Newest Sound You Never Heard: 1966/67 European Recordings' verschijnen op 25 januari 2019 niet eerder uitgebrachte opnamen van het duo Ran Blake (piano) en Jeanne Lee (zangeres). Op de dubbel-cd van het label A-Side Records staan BRT-studio-opnamen van 21 oktober 1966, aangevuld met titels uit 1967 (live opgenomen in Brussel). Het album is geproduceerd door Elias Gistelincx, in 1969 stichter van Jazz Middelheim, en ook vader van zanger David Linx. (www.a-siderecords.com)

OVERZICHT GERECENSEERDE PLATEN EN BOEKEN

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald boek of een bepaald album? Raadpleeg dan onze **index van besproken boeken en platen**. De index geeft een overzicht van de boeken en platen die in de nummers 69 tot en met heden in Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de auteur c.q. de uitvoerende artiesten. U vindt de index rechtsonder op onze website: <http://www.jazzflits.nl>.

JAZZ OP PAPIER

Leo T. Sullivan.

Birdland :

the Jazz Corner of the World : an illustrated tribute, 1949-1965.

Atglen, PA : Schiffer Publishing, 2018.

127 pag. : ill. ; 21x21 cm.

ISBN 978-0-7643-5586-8 geb.

Prijs 28,75 euro.

BIRDLAND

In een recente bespreking van het boek 'Playing Changes: jazz for the new century' door Nate Chinen, merkte Bert Vuijsje op dat er sporadisch boeken geschreven worden over de jazz van de laatste twintig jaar. De meeste gaan nog altijd over 'jazz uit de tijd van de jazz'. De oorzaken zijn velerlei en laat ik nu even rusten. Dit is weer zo'n boek. In een niet aflatende stroom hebben monografieën over een bepaalde musicus (Sam Noto, Milt Buckner) of regio (Vancouver, Wisconsin) de overhand. Die over bijvoorbeeld een jazzclub zijn bij mijn weten beperkt tot één: Café Society. Het was een wezenlijke bijdrage tot de jazz-literatuur, mede vanwege zijn maatschappelijke, zeg maar politieke connecties. Als basis hadden de aantekeningen gediend van eigenaar Barney Josephson, na diens dood uitgewerkt door zijn weduwe Terry Trilling-Josephson (zie JF nr. 117 dd. 27 april 2009).

Over de bekendste aller jazzclubs, Birdland, bestond echter tot nu toe niets. Daar is nu enigszins in voorzien, door muzikant-liefhebber Leo T. Sullivan. Zijn opzet is een stuk bescheidener en berust grotendeels op bestaande bronnen. Sullivan is de samensteller van een website met biografische en discografische informatie over 64 musici, actief in de jaren vijftig en zestig, en evenzovele musici in Canada. (www.jazzwebsites.org).

Het is vooral een kijkboek geworden, maar wel zeer verzorgd. Er is plaats ingeruimd voor 33 strooibiljetten uit zijn eigen verzameling en 56 elpeehoezen van zowel legale opnamen als bootlegs. Foto's zijn er van bekende fotografen als Popsie (Randolph), Francis Wolff en van Marcel Fleiss, een jonge Fransman, die op zijn zeventiende speciale toegang kreeg van de baas, Oscar Goodstein, om foto's te maken voor het blad Jazz Hot. Daarbij een shot van Erroll Garner en Art Tatum achter de vleugel (maar of ze spelen is vers twee), en Roy Eldridge samen met Miles Davis in gesprek met Symphony Sid (Torin), de dj die de radiouitzendingen vanuit Birdland aan elkaar wauwelde. Verder een prachtige kop van Charlie Parker uit 1952 van de mij onbekende modiefotograaf Gleb Derujinsky (1925-2011, in het boek abusievelijk vermeld als 'Gleg').

De tekst bepaalt zich tot een korte schets van de voorhistorie, de toegang tot het souterrain, de inrichting, de opening op 15 december 1949, de programmering en enkele gasten.

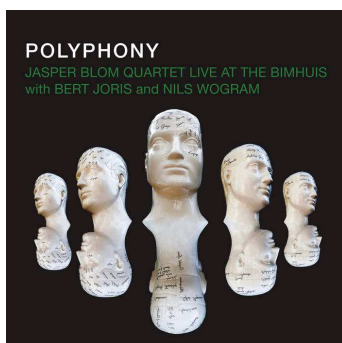
De lijst van 96 musici, van Cannonball Adderley tot Lester Young, elk vertegenwoordigd met drie à vier regels tekst, is overbodig. Interessanter zijn de schetsen van een zestal musici: Parker, zoals bekend als 'Bird' de naamgever van de club, Dizzy Gillespie, Bud Powell, Count Basie (van 1952-1957 een vaste burcht in het programma), John Coltrane en Art Blakey. Daarnaast een portret van Morris Levy, behalve eigenaar ook oprichter van het Roulette-label en muziekuitgever. Hij zorgde er wel voor dat Lullaby of Birdland, de compositie die George Shearing op zijn verzoek had geschreven, elke avond tot klinken werd gebracht.

Ten slotte kan de onsympathieke rol van Pee Wee Marquette als aankondiger niet ongenoemd blijven. Als muzikanten het vertikten hem een fooi te geven, verbasterde hij hun namen. En klein van gestalte als hij was - 112 centimeter - liet hij consequent na de microfoon voor de volgende spreker weer terug te zetten op de normale hoogte. Dizzy Gillespie had er genoeg van en kwam op een gegeven moment op zijn knieën aangekropen om zo het eerste nummer aan te kondigen.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

JASPER BLOM QUARTET
Polyphony
 Whirlwind Recordings

Bezetting:

Jasper Blom (tenorsax), Jesse van Ruller (gitaar), Frans van der Hoeven (bas), Martijn Vink (drums) + Bert Joris (trompet), Nils Wogram (trombone).

De titel van dit nieuwe album van het Jasper Blom Quartet, 'Polyphony' (het eerste in vier jaar) is tweeledig uit te leggen. Allereerst is er de polyfonie in de verschillende melodielijnen die het kwartet met zijn gasten produceert. Daarnaast is er de verwijzing naar de gelijknamige stroming in de middeleeuwse muziek, die met name in Vlaanderen een hoge vlucht nam. Vooral op de eerste cd van dit tweeluik, waarop de Belgische trompettist Bert Joris te gast is, is dat laatste goed te horen. Leider Jasper Blom nam twee oude composities onder de loep, het anonieme 'Homme armé' en 'Beatus vir' van Orlando di Lasso. In zijn eigen stukken voor de plaat (allemaal geschreven voor deze speciale combinatie) horen we ook dergelijke klassieke samenklanken, vooral in de melodieën en harmonieën van de blazers en de gitaar van Jesse van Ruller. Maar de muziek gaat veel verder dan deze welluidende thema's alleen. Er wordt af en toe flink tekeergegaan, zoals in 'Virelai', waar Van Ruller even flink gas geeft op zijn effectpedalen en de melodieën als jonge honden over elkaar heen buitelen. Dat laatste is ook een goede omschrijving van wat er gebeurt op de tweede cd, waarop de Duitse trombonist Nils Wogram te gast is. De muziek is hier wat losser, minder doorgecomponeed dan in het repertoire met Joris. Zo is er meer ruimte voor gekkigheid en krijgt de typische muzikale humor van Blom ruim baan. Het toepasselijk getiteld 'Running gag' is hier een goed voorbeeld van. Het nummer zou het uitstekend doen bij een cartoon van Roadrunner of Speedy Gonzales. Dat de heren niet vies zijn van een mooie ballad, is te horen in het wonderschone 'Nancy in the sky'. En de melodievoering van 'Monk Fish Cleopatra' doet weer denken aan de polyfone stukken van de eerste cd. Zo grijpt alles toch weer in elkaar, want 'Polyphony' is absoluut als één geheel te savoueren. Gast of geen gast, het Jasper
 ...vervolg hiernaast in de rechterkolom

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

CALISTER/VERHOEFF/VERPLOEGEN
Live At The Concertgebouw
 Stroom

Bezetting:

Ed Verhoeff (gitaar),
 Izaline Calister (zang),
 Angelo Verploegen (flugelhorn).

In de mooie Koorzaal van het Concertgebouw gaven Izaline Calister, Ed Verhoeff en Angelo Verploegen deze zomer een leuk concert in het kader van de Robeco zomerconcerten. Hoewel deze concertreeks klassieke muziek als focus heeft, wordt er vaak verrassende jazz geprogrammeerd. Dit trio is een niet alledaagse combinatie van stem, gitaar en flugelhorn. De muziek straalt een lome, warme sfeer uit, ideaal voor een mooie, zwoele zomeravond. Het repertoire op 'Live At The Concertgebouw' is gevarieerd, van lekkere lichte sambanummers tot Nederlandse liedjes met teksten van Gerard van de Maasakker en Toon Hermans. De muzikanten zitten elkaar dicht op de huid en vullen elkaar intuïtief geweldig goed aan. In het nummer 'Tula warda' musiceert het drietal bijna telepatisch, zo hecht. De opname van het concert is intiem en geeft je het gevoel dicht bij het podium te zitten. Met applaus en kleine bijgeluiden waan je jezelf in de zaal bij dit leuke optreden. Voor degenen die er echt bij waren, lijkt me deze cd een must. Voor de vele liefhebbers die dit leuke concert hebben gemist, want de Koorzaal is maar klein, is deze cd een heerlijk intiem document vol met warme zomermuziek. Speciaal aanbevolen voor de koude wintermaanden

Sjoerd van Aelst

Beluister dit trio live:

https://www.youtube.com/watch?v=0GuFUK_Uf9c

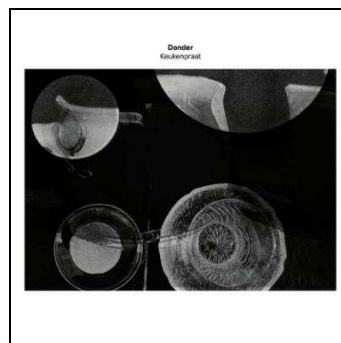
[vervolg Jasper Blom](#)

Blom Quartet is immers een gerijpte groep die zich niet hoeft te bewijzen. Het samenspel is alert, intuïtief en supermuzikaal. Het eerste deel van de presentatietour heeft al plaatsgevonden in december, maar in het voorjaar van 2019 worden nog een aantal podia in Nederland en België aangedaan. Kijk hiervoor op www.jasperblom.com.

Herman te Loo

DE RAAD VAN TOEZICHT**84****Eigen Beheer** (www.deraadvantoezicht.nl)

Sinds de oprichting in 2016 trekt De Raad van Toezicht een flink spoor door het Nederlandse muziklandschap. De twaalfkoppige band is een uitstekende sfeermaker en in die rol een graag geziene gast op festivals. De Arnhemse band heeft een speciale rol bij De Wereld Draait Door bemachtigd als het item jazz op de agenda staat. Na een flitsend cd-debuut in 2017 met de cd 'De Raad' is het natuurlijk spannend of deze tweede cd het succes voortzet. En jawel hoor, met deze cd, getiteld '84', laat de band opnieuw zien dat ze met eigen, moderne nummers een deuk in een pakje boter kan slaan. Direct bij de eerste noten van het openingsnummer 'Gutterdish' hoor je dat er hier geen zoete broodjes worden gebakken. Presenteerde De Raad van Toezicht zich aanvankelijk als een lekkere vette funkband, met deze cd is de kompaskoers toch iets gewijzigd. De stukken op deze cd zijn heftiger, massiever en hebben een hoger stralingsniveau. Zachtjes indutten is bij deze plaat geen optie. Het illustreert direct waarom De Raad van Toezicht het op festivals en in clubs zo goed doet. Ze sleuren je met huid en haar de muziek in. Gitarist Philipp Ullrich schreef voor de band fraaie nummers die met scheurende gitaar/blazers collectieven een massief klankbeeld oproepen. Maar de cd kent ook meer lyrische stukken, zoals het gedragen Mirror met zanger Daniel Stoyanov. De Raad van Toezicht bedient zich nog steeds van een vette ritmesectie met twee drums, percussie, bas, twee gitaren en met Jasper Mellema en Philipp Frenzel, beiden op Rhodes, Moog en nog veel meer toetsenborden waar een stekker aan zit. Samen met de blazerssectie zorgen ze voor spektakel. Violist Mirco Wessolly komt er op deze cd een beetje bekaaid af. Dat is jammer, want op de eerste cd van De Raad van Toezicht had hij al laten horen dat hij een fraaie solopartij kan strijken. Voor de muziek maakt dat natuurlijk niet uit. De Raad van Toezicht kan putten uit een surplus aan muzikaal talent en dat is op de cd '84' goed te horen.

Sjoerd van Aelst**Bekijk een video over '84':** <https://bit.ly/2R6gjxT>**DONDER****Keukenpraat****W.E.R.F. Records****Bezetting:**

Harrison Steingueldoir (piano),
Stan Callewaert (bas),
Casper van de Velde (drums).

In België zijn ze wel wat gewend met eigenzinnige pianotrio's. De Beren Gieren, LAB Trio en Steiger timmeren immers al flink aan de weg. Donder is een opmerkelijke, relatief nieuwe naam in het rijtje, al is 'Keukenpraat' al hun derde album, maar wel het eerste voor een 'echt' label, het onvolprezen W.E.R.F. Records. Voor mij is het de eerste kennismaking met het jonge drietal (allen jaargang 1995), en bepaald een bijzondere. De muziek op deze nieuwe cd is ontregelend, vervreemdend en zeker ongewoon. Niks geen grooves, fraaie impressionistische klanken of gesoigneerde akkoordenschema's. Donder houdt het liever sober en kaal. Zo bestaat 'Don't stop, it feels like paradise' louter uit bekkengekletter van slagwerker Casper van de Velde, die in 'Tuimelen' een ouderwetse ritmebox lijkt na te doen, eveneens zonder bijdragen van zijn bandgenoten. Bassist Stan Callewaert houdt zich bijna uitsluitend met strijken bezig, hetgeen in 'Nostaghia' met de gestreken bekkens van Van de Velde tot een fraai resultaat leidt. Voor melodisch materiaal moeten we vooral bij pianist Harrison Steingueldoir zijn. Zijn pianolijnen roepen soms associaties met de muziek van Erik Satie op, maar voordat de zoete mijmering echt wordt ingezet, is er alweer een element ingebracht dat dat voorkomt, zoals de minimalistische slagwerkbijdragen in 'Alphabet town' en het titelnummer.

Herman te Loo**Hier is de trailer van het album:**
<https://youtu.be/nfbYju5rHuE>

S'YO FANG OCTET
Lonely Country
ZenneZ Records

Bezetting:

S'yo Fang (piano, composities), Priscilla Nokoe (zang), Yoojin Ko (fluiten), Emilio Parilla Garcia-Pelayo (klarinet), Albert Kerekcs (tenor- en baritonsax), Dimitri Ekegheert (gitaar), Alessio Bruno (bas), Richie Struck (drums).

In de tijd dat er op de conservatoria volgens de jazzpolitie vooral 'slaafse bebop' door 'klonen' werd gespeeld, begon menigeen al te vermoeden dat deze kwestie toch wat genuanceerder lag.

In de gangen van het Hilversums conservatorium was op een prikbord te lezen: 'Suche ständig Mitfahrgelegenheit nach Hamburg'. Op het Haags conservatorium werd geleidelijk Engels de voertaal. Laatst zag ik er een annonce: een Chinese studente zocht iemand om Nederlands mee te leren praten. Die 'jazz'afdelingen zijn gigantisch kosmopolitisch geworden, zowel qua populatie als qua muziek. Iemand die dat weer eens bevestigt, is S'yo Fang (1986) uit Taiwan. Op deze cd laat hij van zich horen in een octet dat vanuit alle windstreken op de Nederlandse conservatoria bij elkaar kwam. Zelf studeerde hij in Den Haag en Rotterdam.

'Lonely Country' is een groots epos met vooral uitgeschreven passages. Niet wat we gewoonlijk impro of bebop noemen, wel klanken van iemand die de gecomponeerde muziek van de vorige eeuw terdege heeft bestudeerd.

De tempo's zijn meestal gedragen en de uitvoering is smetteloos, een enkel gemist zangnootje daargelaten. De teksten krijgen volop de ruimte, aangezien de poëzie centraal staat van Chou Meng-tieh (1921 - 2014).

Voor wie zijn Taiwanese wat heeft laten verslonzen, staan enkele vertaalde teksten (ook van de componist/bandleider) in de 'inlay'. Ze verwijzen naar het water (dichtbij, net als in Nederland) en de gruwelijke massamoorden onder het socialisme (geïnspireerd door afbeeldingen van Jeroen Bosch, die kennen we hier ook).

Bebop? Geen seconde, ook al is die muziek op de scholen de 'lingua franca' waarop alles is gebaseerd. 'Made in Taiwan'? Dat dan weer wel.

Jeroen de Valk

Een track van de cd: <https://bit.ly/2Sa9A37>

CHRIS GALL
Piano Solo/Room Of Silence
GLM Music

Bezetting:

Chris Gall, piano.

Stilte is, zoals wij bevoorrechte Jazzflits-lezers weten sinds de comeback van Chet Baker, een essentieel ingrediënt van muziek. Pianist Michel Graillier realiseerde zich ooit: 'Muziek is er niet om de stilte te vullen. Stilte op zich is het ruwe materiaal van de musicus.'

John Cage schreef een pianoconcert dat geheel uit stilte bestond. Saxofonist Lester Young exploreerde de eenvoud en musici als Chet en Miles vervolgden deze zoektocht: spelen is schrappen. Een minimale compositie van Charlie Haden (eigenlijk alleen een serie akkoorden met een bovenstem) heet 'Silence'. En dan hebben we nu Chris Gall (43), pianist uit München. Klassiek geschoold en qua jazz bijgespijkerd op Berklee. Speelde Indierock, nam een tango-cd op en presenteert als solopianist een album met als ondertitel 'Room Of Silence'. Daarbij verwijst hij naar de geluidsarme 'stiltekamer' in de Brandenburger Tor en andere meditatieve plekken. We horen hier een doorgewinterde virtuoos die - evenals Graillier, na een goed gesprek met Chet - niet meer zo nodig de virtuoos hoeft uit te hangen. In veertien vrij korte tracks brengt hij de Steinway subtiel aan het zingen.

Wat is het resultaat? Uit het dodenrijk klinkt waardering. Johann Sebastian Bach en Morton Feldman luisteren welwillend naar enkele originals en constateren dat het goed is. Oscar Peterson beaamt dat zijn 'Hymn to freedom' inderdaad met véél minder noten toe kan. John Lennon hoort met instemming zijn toch al zo weinig gespeelde song 'Julia' op een zo te horen geprepareerde piano. Erik Satie en Antonio Carlos Jobim schudden elkaar de hand in 'Estrada Branca'.

En de nog levende luisteraar? Die bevindt zich na enige tijd in zo'n stiltekamer. Daar is geen Brandenburger Tor voor nodig.

Jeroen de Valk

De titeltrack van de cd: <https://bit.ly/2LqgJ6j>

CHARLIE HADEN & BRAD MEHLDAU
Long Ago And Far Away
Impulse!

Bezetting:

Brad Mehldau (piano),
 Charlie Haden (bas).

Google Charlie Haden, en als in een Pavlov-reactie volgt overal de naam van Ornette Coleman. De twee werkten inderdaad samen, maar dat duurde in totaal niet veel langer dan enkele jaren. Als je zoals Haden bijna zes decennia een avontuurlijke beroepsmuzikant bent geweest, valt er wel wat meer te zeggen. Haden (1937-2014) was onder meer een countryzanger, een gesjeesde conservatoriumstudent (hij speelde liever jazz), één van Ornette's opmerkelijke sidemen, een saloncommunist (nog in 2003 noemde hij een stuk met droge ogen 'Chairman Mao'), de vaak op de voorgrond tredende bassist van Keith Jarrett en leider van zijn eigen bands, waaronder het Liberation Music Orchestra en het wat brave Quartet West.

En: hij was in latere jaren te horen op een schier oneindige hoeveelheid opnamen in trio- en vooral duo-bezetting. Veelal met even inventieve als bloemrijke pianisten onder wie Enrico Pieranunzi, Kenny Barron en nu dus Brad Mehldau. Ja, Haden wist zijn pianisten te vinden. Weduwe Ruth Cameron ziet er op toe dat het vele archiefmateriaal zorgvuldig getimed - niet alles tegelijk - op de markt komt.

**Mehldau kan werkelijk álles met de stukken
 maar weet het sober te houden, mede dankzij
 Hadens inspirerende minimalisme.**

'Long Ago And Far Away' werd opgenomen in een Duitse kathedraal in 2007 en onlangs op cd uitgebracht. Veel van het bovenstaande komt voorbij. 'Au privave' klinkt als vroege Ornette: Charlie Parker met een twist. De reguliere akkoorden worden geleidelijk verlaten en toch blijft de chaos ver weg.

'My love and I' is zo'n nostalgische ballad als Haden met zijn Quartet West speelde. Daar kwam geregeld ook nog een strijkorkest bij; hier, als duet, horen we al romantiek genoeg. De bassolo's zijn wonderlijk als altijd. Een gestudeerde bassist die Haden alleen maar zag, had kunnen denken: die kan er niets van. Scheve houding, onbeholpen vingerzetting. Haden kroop niet geleidelijk naar boven via de 'correcte' posities, het was soms meer een kwestie van 'god zegene de greep'. Snel de juiste noot vinden en grote intervallen - hij had er moeite mee. Niettemin is elke Haden-noot een ode aan de onversterkte contrabas. Zijn toon was smetteloos - geknars wist hij af te dempen - en voltonig. Dieper dan de lichte 'pling' van de klassieke collega's en mooier dan de knor van de jazzbassisten die moeiteloos de volumeknop weten te vinden.

Met deze sound trekt Haden langzame, bijna gepijnigd klinkende lijnen; het is of hij met veel moeite iets heel intiem prijsgeeft. De timing is losjes; dankzij attent begeleiden van Mehldau worden de solo's min of meer binnen het tempo gehouden.

En hoe doet hij het als begeleider? Zijn akkoordenspel is nooit routineus, maar de tempo's zwabberen soms. Bij Haden hoort dat allemaal zo, hij mag dat.

De pianist kent alle stukken - we horen verder standards zoals het titelstuk - van haver tot gort. Hij kan er werkelijk álles mee maar weet het sober te houden, mede dankzij Hadens inspirerende minimalisme. De twee trekken gelijk op: één noot kan genoeg zijn om een afslag aan te geven. Zó speelt men samen.

Jeroen de Valk

Beluister hier een track van het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=IRJ69mtPzDQ>

PETER JACQUEMYN**Fundament****El Negocito****Bezetting:**

Gregoire Tirtiaux, Mathieu Lilin (baritonsaxofoon, vocals), Peter Verdonck (bassaxofoon, vocals), Eric Schleichim (tubax, vocals), Matthias Muche (trombone, vocals), Carl Ludwig Hübsch, Jan Pillaert (tuba, vocals), Peter Jacquemyn (bas, vocals), Yannick Peeters, Kristof Roseeuw, Lode Leire, Pieter Lenaerts (bas, vocals).

Rond de eeuwwisseling had Klaas Hekman al eens een band met drie contrabassisten en zijn eigen bassaxofoon. Het superlage geluid van die combinatie intrigeert de Belgische contrabassist Peter Jacquemyn blijkbaar ook. Maar hij gaat nog een flinke stap verder in de samenstelling van zijn ensemble. Met maar liefst vijf contrabassen, twee tuba's, trombone, twee baritonsaxen, een bassax en de vervaarlijke tubax (een soort contrabassaxofoon) brengt hij een onwaarschijnlijk gezelschap op de been. Het belangrijkste is natuurlijk: wat doe je ermee? Jacquemyn schreef een tweetal grote grafische partituren, waarin hij zich liet inspireren door componisten als John Cage, Anthony Braxton en Karlheinz Stockhausen. In 'Fundament A' horen we breed geschetste klankvelden, waarin de boventonen van het lage instrumentarium een fascinerend eigen leven gaan leiden. Omdat alle muzikanten ook nog eens hun stem gebruiken met behulp van Mongoolse keelzang (waarbij de boventonen ook de ultieme klank bepalen) ontstaat een griezelig klankspectrum dat werkelijk ongeëvenaard is. Elementen als harmonie en ritmiek zijn een tamelijk onbeduidende rol toebedeeld, waardoor je het gevoel krijgt naar een audioversie van de streken op een abstract expressionistisch schilderij te luisteren of een onbestemd ritueel. Een optreden van het gezelschap moet ook een overweldigende fysieke ervaring zijn. 'Fundament B' biedt wat meer ruimte en helderheid tussen de klankblokken en ook meer 'extended techniques' van de blazers, waardoor de muziek herkenbaarder is als 'Europese geïmproviseerde muziek'. Datzelfde geldt voor het korte stuk 'Blow' (met uptempo geplukte bassen en scheurende blazers). Het afsluitende 'Earth' is weer een diep staaltje boventoonzang. **Herman te Loo**

De band live: <https://youtu.be/uUF0kfqV16c>

KIM IN THE MIDDLE**The 7 Year Itch****Eigen Beheer****Bezetting:**

Kim Versteynen (zang), Arne Van Coillie (piano), Flor Van Leugenhaeghe (bas), Gert-Jan Dreessen (drums) + Renzo Ruggieri (Melodica), Bart Maris (trompet).

De Belgische jazz-zangeres Kim Versteynen (1984) boft maar. Ze weet zich in haar band Kim in the Middle letterlijk omringd door de fine fleur van de jazzscene van onze zuiderburen. Met partner Arne Van Coillie op piano, Flor Van Leugenhaeghe op bas en Gert-Jan Dreessen op slagwerk kan er weinig misgaan.

Op de cd 'The 7 Year Itch' horen we ook nog Melodica- en trompetpartijen. De titel is er één met een knipoog. Kim refereert ermee aan de gelijknamige film met Marilyn Monroe. Beetje dollen moet kunnen, zie je haar denken op de vrolijke foto op de hoes van het album waarop zij te zien is, zittend op de toog van een cocktailbar. In trouwjurk.

In de muziek keert 'Monroe' niet terug, maar dat doet niets af aan de sophisticated uitstraling van de cd. Op deze plaat geen avonturen, maar smaakvolle eigen composities en dito arrangementen van covers van onder anderen Kate Bush ('The man with the child in his eyes'), Willard Robison ('Don't smoke in bed'), Fred Neil ('Everybody's talking'), Zoot Sims en Jon Hendricks ('Dark cloud') en Pedro Caetano ('E com esse que eu vou').

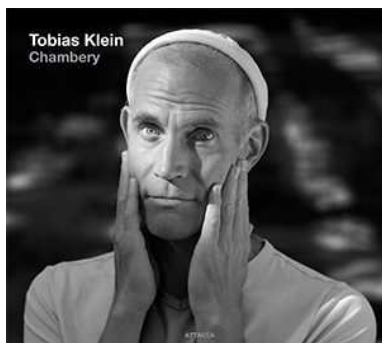
Alles gezongen met de frisse, warme en lenige stem van Versteynen, die in haar dictie iets Amerikaans zou mogen klinken. De band beleeft hoorbaar plezier aan het samenspelen. Nieuw in het combo is de jonge drummer Gert-Jan Dreessen. De vernieuwde ritmesectie stuwt geweldig en geeft de solisten en de vocaliste de mogelijkheid uit te blinken.

Hans Invernizzi

Luister hier naar een stuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=n3uakrraGks>

TOBIAS KLEIN
Chambery
Attaca

Bezetting:

Fie Schouten, Jelte Althaus (bas-, contrabasklarinet), Tarmo Johannes (fluit), Goska Ispording (klavecimbel), Taavi Kerikmäe (piano), Marko Kassl (accordeon), Bart de Vrees (percussie).

Componisten met een jazzachtergrond zijn als geen ander gewend om stukken op het lijf van een specifieke instrumentalist te schrijven. In het geval van Tobias Klein (Tetzepi, Man Bites Dog, Spinifex) komen daar nog twee andere aspecten bij die van belang zijn voor de muziek die te horen is op zijn debuutalbum, waar hij niet zelf als uitvoerende te horen is. Allereerst speelt de basklarinet de hoofdrol, een instrument dat hij zelf een steeds grotere plek toebedeelt in zijn eigen groepen. Bovendien is Fie Schouten (de Harry Sparnaay van haar generatie) de uitvoerende, die ook de levenspartner van Klein is. De composities (geschreven tussen 2005 en 2018) hebben een grote gemene deler in de balans tussen streng uitgeschreven noten en een losheid die je in de uitvoering ervan ervaart. Het openingsstuk, 'Leichte Überlappungen' voor twee basklarinetten, is meteen al een mooi voorbeeld. Het is volgens mathematische principes geconstrueerd, maar klinkt als een goed gestructureerde improvisatie, in het verlengde van het duo dat Klein met (bas)klarinetist Oguz Büyükerberber heeft. De fascinatie die Klein heeft voor polyritmiek vindt ook zijn weg in deze composities, misschien wel het sterkst in 'Vermutung' voor accordeon en basklarinet. In dit stuk wordt ook het meest gebruik gemaakt van de klankkleuren van de instrumentatie. De zuchtende en steunende accordeon biedt fascinerend weerwerk voor de basklarinet. En net als in alle stukken is er een goed evenwicht tussen wel-luidende melodieën en schurende klankelementen. Wie echt naar jazzgerelateerde vormen of associaties zoekt, moet even geduld hebben. Pas bij 'Bogus bogey' (voor fluit, basklarinet en piano) is een boogie-achtige linkerhand in de pianopartij te bespeuren en een akkoordenschema dat aan Coltrane's 'Impressions' doet denken.

Herman te Loo

Hier zijn tracks van het album te beluisteren:
<https://bit.ly/2V2bEMo>

PHILIPP RÜTTGERS
Twists/Of H.C. Andersen's Untaped Fairy Tales
ZenneZ Records

Bezetting:

Philipp Rüttgers (piano, composities, 'microphonic soundbox'), Heidi Heidelberg (zang, gitaar), Oene van Geel (vijsnarige altviool en zang), Jörg Brinkmann (cello), Mark Schilders (drums).

Google 'sprookjesachtig', en je vindt betekenissen in de trant van 'idyllisch, romantisch, feeëriek' en 'zo mooi als in een sprookje'. Maar sprookjes zijn soms helemaal niet zo gezellig, met al die boze wolven en gemene stiefmoeders. De hoofdpersonen mogen dan uiteindelijk 'lang en gelukkig' leven, in de aanloop daartoe komt menige wreedheid voorbij.

De gruwelijke kant van het sprookje wordt benadrukt op dit album 'Twists/Of H.C. Andersen's Untaped Fairy Tales'. De sfeer is duister, de zangpartijen zijn zelden melodieuze en de ritmes klinken hoekig en zwaar.

Het album bevat de resultaten van een compositieopdracht die pianist Philipp Rüttgers kreeg van het North Sea Jazz Festival (NSJF). Rüttgers vertelt in de 'inlay' dat hij, opgroeiend in het onrustige Berlijn van pal na de val van de muur, zoveel troost vond in de sprookjes van Hans Christian Andersen die zijn moeder hem vertelde. In zes lange stukken horen we dan ook teksten van Andersen, zij het vrijelijk bewerkt.

Met jazz heeft dit alles niet zoveel uitstaande; de improvisaties zijn ondergeschikt aan het geheel en swing ontbreekt nagenoeg. De musici moesten lezen, lezen en nog eens lezen, daar in Rotterdam; toch zeker een paginatje of vijf per stuk. Zangeres Heidi Heidelberg werd vooral aan het werk gezet met noot voor noot uitgeschreven heksenliederen vol hoge uithalen en grote intervallen. De uitvoeringen zijn niettemin vlekkeloos.

Een enkeling zal zich hebben afgevraagd: is dit wel jazz? Maar dan kun je wel bezig blijven, gezien de brede opvatting van het NSJF. Dit is een boeiende plaat voor wie ook de concentratie kan opbrengen voor ongemakkelijke muziek.

Jeroen de Valk

Bekijk een video over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=3BfRCZmEZg>

ANGELO VERPLOEGEN
The Sweetest Sound
Just Listen Records

Bezetting:

Angelo Verploegen (bugel),
 Ed Verhoeff (gitaar), Eric van der Westen (bas).

Als je een cd wilt uitbrengen kun daarover je verschillende visies hebben. Soms worden grenzen verlegd of worden verrassende composities opgenomen. Je kunt ook denken: ik maak een cd met de mooist denkbare muziek en trek me niets aan van de roep om vernieuwing. Angelo Verploegen heeft met 'The Sweetest Sound' voor het laatste gekozen. Zijn trio met gitarist Verhoeff en bassist Van der Westen bestaat inmiddels al zo'n zestien jaar en maakte een hele tijd geleden onder de naam Amsterdam Jazz Trio twee cd's.

Het werd tijd voor een nieuwe cd en dankzij het ontbreken van piano en drums heeft deze een prachtig open geluid. Verploegen had eigen composities kunnen gebruiken maar heeft gekozen voor bestaande composities van Billy Strayhorn, Duke Ellington, standards van Irving Berlin en Rodgers/Hammerstein, wat recenter werk van Jackie McLean, Wayne Shorter en Enrico Rava en zelfs de stokoude 'Basis street blues' van Spencer Williams staat erop, opvallend genoeg het nummer waarin Verploegen met alleen Van der Westen een beetje in de stijl van Wynton Marsalis het meest avantgardistisch speelt. Je kunt de keuze van bestaande composities een zwakte noemen, maar in feite is dit ijzersterk want hoe groot is de kans eigenlijk dat je zelf iets beter schrijft dan deze grootmeesters? Dus geen doelloze nummers waarop moeizaam wordt geïmproviseerd, maar geweldige composities waarin het trio de kans krijgt om het beste uit zichzelf te halen en die kans met beide handen aangrijpt. Verploegen zweeft met zijn warme toon, ergens tussen Chet Baker en Art Farmer, boven de muziek, het glasheldere spel van Verhoeff is een lust voor het oor en Van der Westen vormt niet alleen een verbindende rol, maar is dankzij deze bezetting een gelijkwaardige partner van de gitaar en bugel. Zelf noemen ze het kamerjazz, wat mij betreft noemen ze het loungemuziek, maar uiteindelijk is de grote verrassing van deze traditionele jazzplaat te vinden in de rustige, aangename en prachtige jazz zoals die niet al te vaak meer wordt gemaakt.

Tom Beetz

MARCIN WASILEWSKI TRIO
Live
ECM Records

Marcin Wasilewski Trio Live ECM

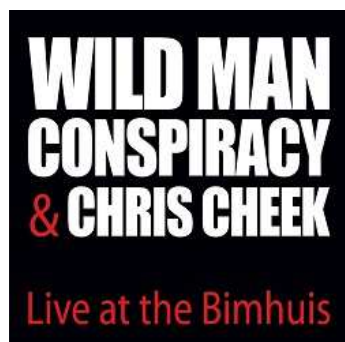
Bezetting:

Marcin Wasilewski (piano),
 Slawomir Kurkiewicz (bas), Michal Miskiewicz (drums).

Met de simpele cd-titel 'Live' weet je direct waar het over gaat. Dit prachtige trio van pianist Marcin Wasilewski is dus live opgenomen zoals dat heel vaak met ECM-artisten gebeurt. Gewoon een 'band mee laten lopen'. Voor de zekerheid. En de muziek bleek beslist de moeite waard om uit te brengen. Het concert vond plaats in de bekende grote tent van Jazz Middelheim in Antwerpen. Cees van der Ven (Draai om je oren.nl) leverde een paar mooie foto's. In de muziek zit een enorme dynamiek, spanning en energie, die vrijkomt bij een gemotiveerd optreden voor een enthousiast publiek. Dat overweldigende live-effect weegt op tegen de eventuele bezwaren van een ietsje mindere opnamekwaliteit. Het album bevat zes, wat langere tracks. Naast composities van Wasilewski spelen de drie Polen ook 'Message in a bottle' van Sting en 'Actual proof' van Herbie Hancock. 'Three reflections' is een ballad. Dat wil zeggen, het start als een ballad, maar later komt toch weer de volledige energie vrij. Ook 'Austin' is een ballad, van de allerhoogste kwaliteit. Ontroerend. Steeds is het vooral Marcin Wasilewski die zorgt voor permanent vuurwerk. Hij weet het evenwicht te bewaren tussen virtuositeit en coöperatie, tussen een vederlichte aanslag en een stevige groove.

Peter J. Korten

Beluister hier het nummer 'Austin':
<https://www.youtube.com/watch?v=s4cWYQQoIu4>

WILD MAN CONSPIRACY & CHRIS CHEEK**Live At The Bimhuis****Red Piano Records****Bezetting:**

Gerard Kleijn (trompet, effects), Guillermo Celano (gitaar), Joost Kesselaar (drums) + Chris Cheek (tenorsax, effects)

Hoewel Wild Man Conspiracy in zijn summere bezetting (trompet, gitaar, drums) een heel complete band is, leek het de heren een goed idee om eens een gast te vragen. In de herfst van 2016 was de Amerikaanse tenorsaxofonist Chris Cheek de vierde man voor een tournee. Dat beviel zo goed dat in het voorjaar van 2018 opnieuw een rondje langs de podia werd gedaan. Het viertal raakte aldus behoorlijk goed ingespeeld, hetgeen te horen is op de nieuwe cd van de groep, opgenomen op 23 maart in het Bimhuis. Het album laat een kwartet horen, en niet een trio plus gast. Cheek is namelijk een ideale toevoeging aan de geheel eigen muzikale wereld van Wild Man Conspiracy. Net als trompettist Gerard Kleijn houdt de Amerikaan van het gebruik van elektronische effectapparatuur op zijn instrument. Dat doen beiden overigens smaakvol en spaarzaam. Soms resulteert het in vervreemdende soundscapes, maar even zo makkelijk legt een van de twee een extra dekentje onder de andere blazer, zodat gitarist Guillermo Celano een baslijn neer kan zetten. Cheek levert ook composities aan het repertoire, zoals de smeuijge opener 'Strawberry jam' en 'Blues cruise'. Het is een verklanking van mijmeringen tijdens het over de zee uitkijken op een cruiseboot. Beeldende muziek is immers nog steeds het handelsmerk van Wild Man Conspiracy. Met nummers als het Nino Rota-achtige 'The other' en de bizarre hersenspingsels van 'The adventures of evil pancake and friends' (beide van Celano) wordt de luisteraar middels muzikale humor en avontuurlijke sfeerwisselingen op het puntje van de stoel gehouden.

Herman te Loo

Een impressie van een ander concert van dezelfde tournee: <https://youtu.be/wF5ELJp3IOU>

ZOOTCASE**The Only One****CHAOS****Bezetting (o.a):**

Zootcase (vocals), Dimitar Bodurov (piano, B3 orgel), Misho Ivanov (bass), Jens DÛppe (drums), Eric Vloeimans (trompet).

In de jazz zijn we de hokjesgeest al lang voorbij. Het begrip jazz omvat een enorme smeltkroes van populaire popsongs tot puur geïmproviseerde muziek. Deze cd 'The Only One' van Zootcase valt onder de noemer jazzy popsongs. De Nederlandse zanger Zootcase is misschien voor vele Jazzflits-lezers een onbekende, maar Zootcase heeft een lange binding met de muziekscene in Nederland. Doordeweeks gaat hij als Case Schafrat en manager van de Heartland Studio door het leven. Als singer/songwriter slingert hij bij tijd en wijle een album de wereld in. Zijn laatste cd blinkt uit door de vele gastmuzikanten en de fraaie verhalende liedjes. Het zijn 'bluesy short stories', die Zootcase zelf schrijft. Hij heeft een stem die lijkt op het stemgeluid van Neil Young. En zingen kan Zootcase. In het nummer 'Love OD' voegt zijn stem zich geweldig mooi met de warme alt van jazzvocaliste Astrid Seriese. Zootcase is, voor wie hem nog niet kent, een absolute verrassing. Op verschillende nummers spelen Eric Vloeimans sfeervol trompet en de Sloveen Kristijan Krajncan een indrukwekkende partij cello. Daarbij heeft Zootcase, alias Case Schafrat, als studiobaas een fijne neus voor geluidskwaliteit en dat is een bonus op deze zeer aantrekkelijk cd vol met aansprekende jazzy songs.

Sjoerd van Aelst

Beluister hier het titelnummer:

<https://www.youtube.com/watch?v=CeM4hTIZIEA>

JAZZ IN BEELD

Op 2 december trad in CC De Muze in Heusden-Zolder het Muze Jazz Orchestra met harmonicaspeler Steven De Bruyn op. Het concert stond in het teken van hun gezamenlijke nieuwe cd 'New Horizons'. Jean Schoubs maakte de foto's op deze pagina.

De medewerkers van **Jazzflits** wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2019.

JAZZ OP DE PLANKEN

NEW YORK COMES TO GRONINGEN

Bezetting:

Joris Teepe (bas),
Ben van Gelder (altsax)
Marc van Roon (piano)
Owen Hart (drums).

Datum en plaats:

19 december 2018,
De Oosterpoort, Groningen.

Ruim vijftien jaar geleden kwam bassist Joris Teepe naar Groningen om de muzikale bezem door het programma Lichte Muziek op het Prins Claus Conservatorium te halen. Het nieuwe programma had een sterke New Yorkse inslag. Wekelijks bezochten musici uit de 'Big Apple' de provinciale hoofdstad. Aan het programma koppelde Teepe een concertreeks: New York Comes to Groningen. In dat kader vonden alweer zeventig keer concerten plaats. Tijd voor een feestje!

En dus pakte De Oosterpoort uit met taart voor alle bezoekers. En ook nog eens met een geweldige bezetting met pianist Marc van Roon en de New Yorkse drummer Owen Hart. Beiden waren vanaf het begin betrokken bij het programma. Helaas moest de aangekondigde altiste Melissa Aldana afzeggen, maar het publiek werd getraakteerd op een product van eigen Groningse bodem: Ben van Gelder.

Altist Ben van Gelder, een waar product van de Groningse scene, past uitstekend in Teepe's visie. Jarenlang woonde, studeerde en werkte hij in New York. Het concert opende meteen sterk met 'Invitations', waarbij al gelijk duidelijk werd hoe de kaarten verdeeld waren. Hart en Van Gelder lieten een bijna sereen samspeel horen. Het werd gevolgd door 'Cycles', een stuk van Van Gelder zelf.

Het indrukwekkendste nummer van het concert was ongetwijfeld de uitvoering van Monks 'Evidence'. Ook hier vonden Van Gelder en Hart elkaar uitstekend. Bovendien liet Hart zien dat drums helemaal niet beperkt hoeft te zijn tot ritme. Hart speelde misschien wel de mooiste melodische solo uit de geschiedenis van dit nummer.

Pianist Marc van Roon liet in 'You're reading my mind', een originele compositie van Teepe, zien hoe geweldig hij was (en is). Mooi pianowerk!

Tegen het einde van het concert bracht het kwartet 'All rise' van Ben van Gelder. En dat is wat het publiek aan het einde van het concert ook deed: staande ovatie! Teepe leek hiervan zo beuust dat hij spontaan de Van Gelder Record Store in Groningen aanbeval voor liefhebbers die meer wilden horen. Maar of de gemiddelde Swingmaster-bezoeker weet waar die winkel is... (*) Het concert sloot af met misschien wel het meest uitgekauwde stuk in het Real Book: 'Now's the time'. Na Charlie Parker was er eigenlijk al geen eer meer aan te behalen, maar dat bleek in De Oosterpoort in het geheel niet waar. 'Benny', zoals zijn vader Sem en ander intimi hem nog steeds liefkozend noemen, liet zien dat hij al lang BEN van Gelder is. Hij zette werkelijk een schitterende versie van het stuk neer, waarin hij het vooral zocht in een laag tempo en in het weglaten van harmonische delen.

Bart Hollebrandse

(*) Swingmaster is een Groningse jazzspecialzaak, waarvan Sem van Gelder, de vader van Ben van Gelder, de eigenaar is.

NJA BENEFIET CONCERT

Datum en plaats:

16 december 2018,
Bimhuis, Amsterdam.

De Dutch Swing College Band die in het Bimhuis optreedt. Louis van Dijk die er een eerbetoon ontvangt, en ook nog van Cor Bakker(!). Tot ver in de jaren tachtig was zoiets ondenkbaar. Maar het gebeurde, en wel op zondagavond 16 december. Terwijl de rest van de wereld polariseert, worden we in de jazz allemaal vriendjes van elkaar.

Het Nederlands Jazz Archief (NJA) hield er een benefietavond en dat NJA weet zich verzekerd van schier onbegrensde goodwill. Niettemin moet er nog steeds geld worden ingezameld. De Jazzflitslezers kennen uiteraard het belang van het archief, zijn allemaal donateur en lezen vanzelfsprekend het kwartaalmagazine Jazz Bulletin.

Dat de Dutch Swing College Band (DSCB) er nooit eerder musiceerde, werd door presentator Koen Schouten toch echt een ommissie genoemd. Cor Bakker nam ook uitgebreid het woord en vertelde dat musici zoals hij en Van Dijk decennia lang niet welkom waren op deze heilige Bühne. Verder bleven echter wrokkige terugblikken achterwege. Want ja - we kunnen wel blijven doorzagen over alle idioterieën uit de tijd dat muziek 'links' of 'rechts' was en er een algemeen verbod leek te heersen op zelfstandig luisteren en oordelen. Er werd gewoon gemusiceerd op deze historische avond, en vreselijk goed. Daarbij viel op dat de **Dutch Swing College Band** werken speelde van Willem Breuker en Misha Mengelberg, gearrangeerd door trombonist Bernard Hunnekink (ex-Breuker), met medewerking van trombonist Andy Bruce (ook ex-Breuker), want die zit al jaren bij de DSCB.

Hoe klonk dat? Alsof de band nooit iets anders had gedaan. Mengelberg schreef compacte, soepel te bewerken thema's. Breuker ging er prat op dat hij niet kon swingen, maar de DSCB beschikt over een onvermogen om niet te swingen. De ritmesectie stuwde als vanouds; er werd nog nét niet gejaagd. Zo behield het oeroude orkest de benodigde urgentie. Evenals Breukers Kollektief hoorden we een strak georganiseerd orkest, dat gedisciplineerd laveerde tussen gecomponeerd en gearrangeerd materiaal.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Erik van Lier dirigeerde de Monday Big Band van het Amsterdams Conservatorium. (Foto: Joke Schot)

Vitale benefiet voor Nederlands Jazz Archief in teken overleden helden.

De Dutch Swing College Band voor het eerst in het Bimhuis. (Foto: Joke Schot)

Vlnr: Benjamin Herman, Mo van der Does, Ben van Gelder. (Foto: Joke Schot)

De avond werd geopend door de **Monday Big Band** van het Amsterdams conservatorium. (Ook zoiets - ooit werden die conservatoriumstudenten als 'kloontjes' afgedaan en mocht Toon Roos geen BIM-lid worden). De blazers frazeerden als één man en de ritmesectie zoefde voort als een gloednieuwe Mercedes. Applaus voor bassiste Loïse Campagna, drummer Yoad Korach en de gedistingeerde dirigent Erik van Lier. Speelden Van Lier cum suis werken van Rob Pronk en Jerry van Rooyen, een afvaardiging van het **ICP**-orkest - deze keer als sextet - legde zich eveneens toe op de erfenis van een overleden jazzheld: Sean Bergin. De nadruk lag op kwela; muziek uit Zuid-Afrika waar Bergin opgroeide. Het aanstekelijke resultaat klonk afwisselend als dixieland, freejazz en een met moeite geciviliseerd straatorkest.

Zowel bassist Ernst Glerum als drummer Han Bennik zei tegen Schouten geregeld 'moeite' te hebben gehad met Bergins gebruik van drank en andere geestverruimende middelen. Maar dan volgde er een concert waarbij Bergin dusdanig de pleuris liet uitbreken, dat ze weer óm waren. Bennik voegde daar onomwonden aan toe: "Geld speelde natuurlijk ook een rol. Een gig is een gig."

Onder de naam **Remy Martin** fungeerde een duo, bestaande uit harpist Remy van Kesteren en een pianist met een honkbalpet en een vervaarlijke baard die beweerde toch echt Martin Fondse te zijn. Ze verzorgden een meditatief intermezzo tussen het bovengenoemde geweld. Opvallend was de uitstalling vloerpedalen die de harpist had meegenomen; genoeg voor een modale rockgitarist.

Rest ons nog melding te maken van nóg zo'n stemmig moment: **Cor Bakker**, die Louis van Dijk verving. Binnen drie seconden hing iedereen aan zijn lippen. Van Dijk moest wegens een beknelde zenuw verstek laten gaan.

En: de drie altsaxofonisten die Peter Guidi herdachten: **Benjamin Herman, Ben van Gelder en Mo van der Does**. Schouten: "Bij Peter leerde je hoeveel je mocht drinken in de eerste pauze. Soms is dat belangrijker dan harmonieeler."

Bij zo'n meeting komt al gauw Charlie Parker om de hoek kijken, en dus werd er virtuoos gebuffeld in hoge tempo's. De gelukkigste bezoeker was de gepensioneerde nieuwslezer Joop van Zijl (83).
...vervolg in de rechterkolom

Ben van Gelder tijdens het eerbetoon aan Peter Guidi. Op de achtergrond bassist Tobias Nijboer. (Foto: Joke Schot)

Cem Karayacin van de Monday Big Band. (Foto: Joke Schot)

Remy Martin. (Foto: Joke Schot)

Hij wilde én kreeg de tune van de DSCB, inclusief de imposante glijer van de trombone. 'Way down yonder in New Orleans'. "Als jongen holde ik zo snel als ik kon van school naar huis, voor hun wekelijkse radio-uitzending. Dat ook Breuker op de standards stond, ging bijna ongemerkt aan hem voorbij. Het swingt toch?"
Jeroen de Valk

GREETJE KAUFFELD TRIO

Bezetting:

Greetje Kauffeld (zang),
Maarten van de Grinten (gitaar),
Jan Menu (baritonsax).

Datum en plaats:

16 december 2018,
Brouwerij Martinus, Groningen

Met meer dan zestig jaar als professioneel jazz-zangeres op de teller, heeft Greetje Kauffeld de status van Diva zeer zeker verdiend. Vanaf de eerste tonen had ze het concert op zondagmiddag stevig in de hand, waarbij ze haar inspiraties en voorliefdes niet onder stoelen en banken stak. Zo begon ze met een mooie uitvoering van 'Sweet Georgie fame'. En daarna was het 'Storytelling time'. Kauffeld vertelde dat ze het eigenlijk allemaal van de radio geleerd had. Luisterend naar Neerlands eerste diskjockey Pete Felleman, besloot ze zangeres te worden en deed al op haar zestiende auditie bij de Skymasters. Ze moest twee nummers doen: het Engeltalige 'Blue heaven' en Jaap Valkhoffs 'Diep in mijn hart'. Beide nummers bracht ze alsof ze nog op de auditie stond en het publiek zong nostalgisch mee met Valkhoffs klassieker. Dat ze met deze uitvoeringen de baan kreeg, was voor iedereen in de Brouwerij overduidelijk. Het was het begin van een schitterende carrière voor Kauffeld.

Het Kauffeld trio in Martinus had een ongewone bezetting. Kauffeld begon die bezetting al in de jaren tachtig met gitarist Peter Nieuwerf en saxofonist Ruud Brink. Tegenwoordig laat ze zich begeleiden door de zwaargewichten Maarten van de Grinten en Jan Menu, die de nummers op een soepele en geheel eigengereide manier neerzetten. Toen het tijd was voor een instrumentaal deel, verklapte Jan Menu dat hij en Van de Grinten eigenlijk nooit afspraken maakten over stukken en hij dus wel zou zien wat er werd ingezet.

Nostalgie hing het hele concert in de lucht. Saxofonist Menu voelde zich, als telg uit een Zeeuwse brouwersfamilie, uitstekend thuis tussen het gist en het mout van Brouwerij Martinus. Het was niet het enige waar hij en ook gitarist Maarten van de Grinten zich in thuis voelden. Zij vormden de perfecte begeleiding voor Kauffeld. Alle klassiekers kwamen voorbij 'I got sentimental over you', 'Kansas City', 'Fly me to the moon' ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Het Greetje Kauffeld Trio. (Foto: Willem Schwertmann)

Greetje Kauffeld. (Foto: Willem Schwertmann)

Van der Grinten en Menu (Foto: Willem Schwertmann)

en een schitterende uitvoering van 'Don't get around much anymore'. En als afsluiter een ode aan Nat King Cole met 'I get my kicks out of route 66'.

Tot slot bloemen en natuurlijk een staande ovatie voor DE jazzdiva van Nederland!

Bart Hollebrandse

NIK BÄRTSCH RONIN – AWASE

Bezetting:

Nik Bärtsch (piano, Fender Rhodes),
Sha (basklarinet, altsaxofoon),
Thomy Jordi (basgitaar),
Kaspar Rast (drums).

Datum en plaats:

8 december 2018,
Lantaren/Venster, Rotterdam.

Steeds weer terugkerende aspecten van concerten van Nik Bärtsch Ronin zijn: minimalistische zen-funk (zoals ze het zelf noemen) met sterk stuwende grooves, weinig licht en krachtige tempo- en sfeerwisselingen. Ook nu. Opvallend snel kwam pianist en leider Nik Bärtsch, zoals altijd gekleed in een Japans vechtsportgewaad, in zijn concentratie. Nog tijdens het applaus begon hij te spelen, in het bijna duister. Er scheen alleen een beetje licht op de handen van de bassist en saxofonist. Naarmate het geluidsvolume toenam, werd het licht ook steeds feller. De band heeft een eigen lichttechnicus die het programma net zo goed kent als de musici. Het licht volgde de schijnbaar abrupte, maar toch strak geplande wendingen in de muziek. Het eerste stuk was langer dan een halfuur en bestond uit diverse 'Modules' van de laatste cd 'Awase'. Het eindigde in volledig duister, daarna kondigde Bärtsch de groep aan. Ook prees hij 'the best tourchef of the world. Het is altijd weer thuiskomen!'. Die tour werd trouwens in Rotterdam afgesloten.

Een bijzonder aspect van het concert was dat er meer gevoel dan bij eerdere optredens was. Meer dan anders was er ruimte voor het individu. Er werd een beetje gelachen en Bärtsch bewoog zelfs zijn hoofd op de muziek. Maar spannend bleéf het, vooral met de percussieve klanken van de basklarinet van Sha en de stomende bas van Thomy Jordi, die zelfs een plectrum gebruikte. Bij de concerten van Ronin is het altijd een dilemma: heerlijk met gesloten ogen wegdromen of juist alert de spannende verrichtingen van het viertal volgen. Bärtsch schreeuwde steeds om een haakse bocht aan te kondigen. Klokslag na een uur leek het concert klaar. Maar na een knullige, heel korte pauze volgden nog twintig minuten, met daarin opvallend veel ruimte voor een bassolo. Daarna was het plotseling echt klaar en met een zeer fel licht op het publiek gericht, was iedereen weer terug in de werkelijkheid.

Peter J. Korten

Nick Bärtsch backstage in LantarenVenster. (Foto: Joke Schot)

Wat doe je bij Ronin?

Heerlijk met gesloten ogen wegdromen of juist alert de spannende verrichtingen van het viertal volgen?

Ronin. (Foto: Joke Schot)

Drummer Kaspar Rast. (Foto: Joke Schot)

UITREIKING BOY EDGAR PRIJS

Bezetting:

Jasper van 't Hof (synthesizers/piano), Tony Lakatos (sax), Tineke Postma, Paul van Kemenade (altsax), Dick de Graaf (tenorsax), Ilja Reijngoud (trombone), Philip Catherine (gitaar), Stefan Lievestro (bas), Aldo Romano, Pierre Courbois, Jamie Peet (drums).

Datum en plaats:

6 december 2018,
Bimhuis, Amsterdam.

Pierre Courbois (links) vlak na de overhandiging van de BEP-trofee aan Jasper van 't Hof. (Foto: Joke Schot)

De actie Tomaat ligt ver achter ons, hoewel de meeste aanwezigen bij de dit jaar wederom zeer gezellige Buma Boy Edgar Prijs-reünie daar vast wel op kunnen terugblikken met een sappige anekdote. Zo bejaard is die actie inmiddels wel. Helaas werd het geen avond die een pittig debat uitlokke. Het publiek kreeg een suffe vertoning voorgeschoteld van ouwe-jongens-krentenbrood, waarin het zichzelf feilloos mocht herkennen.

Het lag niet aan het Bimhuis, de winnende artiest, zijn vrouw, zijn gasten, zijn vrienden of zijn muziek. En natuurlijk lag het niet aan de Boy Edgar Prijs (BEP).

Waar lag het dan wel aan? (*fluisterstand*)

Het lag aan het format... ja echt... het format van de BEP is sleets en stoffig, maar niemand durft dat hardop te zeggen... Dat kun je niet menen... ben je niet helemaal... belatafeld zijn we allerminst en daarom moeten we in alle openheid zeggen dat de BEP voorbij is. Die is gedaan.

In 2019 wordt een nieuwe prestigieuze oevreprijs in het jazzveld gelanceerd, die kan worden toegekend aan musici tot circa vijftig jaar oud. De nieuwe jazzprijs krijgt een jury van wisselende samenstelling, waarin alleen jazzmusici zitting kunnen hebben die circa vijftien jaar actief zijn in Nederland en niet jonger mogen zijn dan circa 35 jaar. De winnaar van de nieuwe jazzprijs krijgt een lange concertavond in het Bimhuis. Zonder toespraak en prijsuitreiking. Dat is al gedaan tijdens North Sea Jazz Festival, inclusief een concert.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Philip Catherine. (Foto: Joke Schot)

Onbetwist blijft de felbegeerde wisseltrofee van Jan Wolkers het eigenwijze symbool van de Nederlandse jazz. Hield die Wolkers eigenlijk wel van jazzmuziek?

De lange concertavond in het Bimhuis wordt samengesteld door een groepje jazzprogrammeurs. Ook dit groepje heeft jaarlijks een andere samenstelling. De winnaar speelt als solist mee in drie verschillende lange sets.

Het is Jasper van 't Hof van harte gegund dat hij uiteindelijk toch de fel begeerde BEP mocht winnen. Lof voor de jury die het aandurfde. Op het podium gebeurden mooie en ontroerende dingen. Het was boeiend om Van 't Hof in actie te zien van de eerste tot de laatste noot. Hij genoot zichtbaar van de aandacht en presenteerde een gevarieerde avond.

Het zou een mooie geste zijn als hij de komende jaren terugkeert op de Nederlandse jazzpodia om zijn kunnen te tonen in de verschillende disciplines waarin hij actief is. Toen in juni bekend werd dat aan hem de BEP was toegekend, gaf hij aan zich te verheugen op nieuwe samenwerkingen met jonge muzikanten. Met zijn staat van dienst en met zijn vurige enthousiasme is Jasper van 't Hof de gedroomde mentor voor de nieuwe generatie.

Roland Huguenin

AMINA FIGAROVA SEXTET

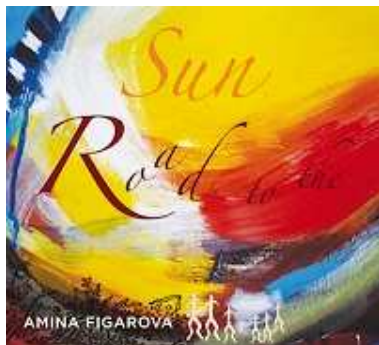
Bezetting:

Amina Figarova (piano), Bart Platteau (fluiten), Wayne Escoffery (tenorsax), Alex Pope Norris (trompet), Josh Ginsburg (bas), Rudy Royston (drums).

Datum en plaats:

24 november '18, LantarenVenster, R'dam.

In de zomer 1998 wordt componiste, bandleider en pianiste Amina Figarova samen met haar echtgenoot/fluitist Bart Platteau uitgenodigd door het Thelonious Monk Institute of Jazz voor een bijdrage aan de zomercolleges in Aspen. Daar werkt ze samen met een studentenbigband. Die ervaring brengt haar op het idee om een klein ensemble te vormen met de kracht van een bigband, waarin meer ruimte is voor de individuele inbreng van de spelers. Daar ligt het begin van een reis vol ontdekkingen, opwinding en vreugde die voortduurt tot op de dag van vandaag, schrijft ze op de cover van haar nieuwe album 'Road To The Sun'. De muziek werd gepresenteerd in LantarenVenster, waar ze na jaren afwezigheid een inspirerende comeback maakte.

Bezetting cd: Amina Figarova (piano), Bart Platteau (fluiten), Wayne Escoffery (tenorsax), Alex Pope Norris (trompet), Luques Curtis (bas), Marc Mommaas (tenor-, sopraansax), Jason Brown, Brian Richburg jr. (drums), Hasan Bakr (percussie), Sara Caswell (viool), Lois Martin (altviool), Jody Redhage Ferher (cello).

Figarova is geboren in Baku, de hoofdstad van Azerbeidzjan, waar ze wordt opgeleid tot klassiek pianist. Eind jaren tachtig gaat ze naar het Rotterdams Conservatorium om aan de voor haar intrigerende verkenningen van jazzmuziek te beginnen. Ze blijft er twintig jaar wonen en werken. In 1989 voltooit ze haar studie in Boston aan het fameuze Berklee College of Music. In 2014 volgt een officiële verblijfsvergunning en vestigt ze zich definitief in Harlem, NYC.

...vervolg in de rechterkolom

Vlnr: Bart Platteau, Alex Pope Norris en Wayne Escoffery.
(Foto: Joke Schot)

Na Aspen formeert Figarova haar septet, dat ze later verfijnt tot een sextet. Het ensemble is de grote exercitie in haar muzikale leven, die haar voortdurend in het spanningsveld tussen schoonheid en uitdaging brengt. In haar composities onderzoekt ze verschillende richtingen, die haar tot nieuwe avonturen verleiden. Ook de mensen met wie ze samenwerkt, beïnvloeden haar manier van denken en schrijven. Haar manier van werken is daardoor zeer coöperatief.

In de muziek van Amina Figarova imponeert het palet dat ze voorschotelt. Qua opzet en stilistisch is haar muziek breed, beeldend, vaak filmisch, met aandacht voor detail en verfijning. Haar heldere manier van schrijven en gelijktijdig de weelderige oplossingen die ze vindt om haar stukken met kleurrijke arrangementen te orkestreren, genieten stijlvolle impact. In haar rijke compositiestijl overheersen subtiliteit en diepte.

Figarova weet haar sextet zo te kneden dat het klinkt als een breed ensemble dat de chemische spanning en reikwijdte van een bigband oproept. Ze geeft krachtig leiding aan haar groep en loodst haar spelers van achter de vleugel door haar smaakvolle nieuwe composities. Haar frisse spel roept regelmatig associaties op met pianist Bill Evans. De geraffineerde samenklank van de blazers doet regelmatig naar lucht happen wanneer die samenvalt met de energie die is te horen in de ensembles van drummer Art Blakey en pianist Horace Silver. Het sextet van Amina Figarova blinkt echter uit in haar eigen uitzonderlijke klasse. Met gemak kan zij zich scharen in het goede gezelschap van leiders zoals Carla Bley en Maria Schneider. Vrouwen die de ontwikkeling van ensemblejazz een grote dienst bewezen.

Wie 'Road To The Sun' op cd beluistert komt in aanraking met de strijkers (viool, altviool, cello) en de percussie die tot de oorspronkelijke opzet behoren. De arrangementen zijn hier geavanceerder en de atmosfeer van de muziek krijgt een meer symfonische impact.

Tot slot is het goed om stil te staan bij de sleutelrol van fluitist Bart Platteau. Achter zijn bescheiden houding op het podium schuilt de dominantie van zijn fluitspel dat bepalend is voor de gepolijste klank van het ensemble. Ondanks het karakter van het instrument en het venijn waartoe het in staat is, is de dwarsfluit in deze tijd tamelijk onderbelicht. Platteau beheerst de finesses en haalt het onderste uit de kan.

Roland Huguenin

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

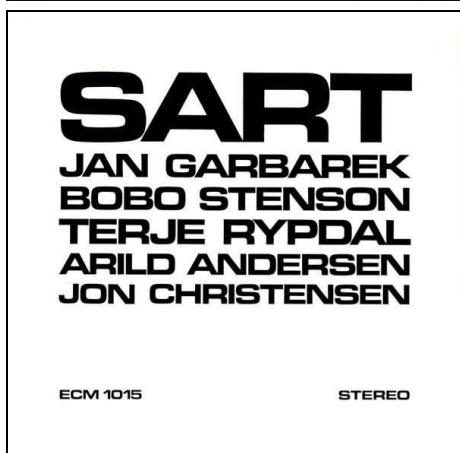
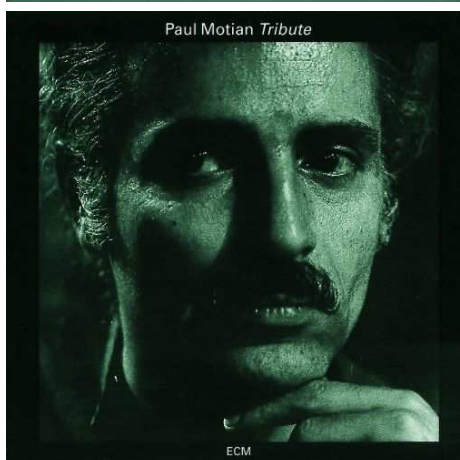
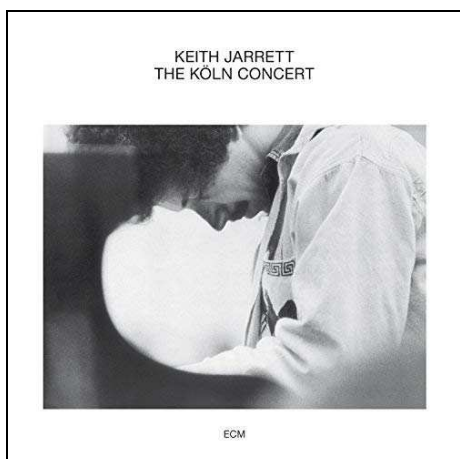
KERST IN NEW YORK

Kerst in New York lijkt erg romantisch in films, hand in hand door Central Park lopen, schaatsen onder de kerstboom bij Rockefeller Center en struinen langs de etalages van Macy's. Maar in het echte leven is het chaos. Hordes mensen, veel te veel toeristen en het heeft de afgelopen dagen alleen maar geregend en niet eens gesneeuwd. Ik ren van de ene kerst-'gig' naar de ander. Als ik nou deel uitmaakte van de Cambridge Singers in Engeland en met een groot koor de prachtige arrangementen van John Rutter zou zingen in mooie ruime kerken, ja dan zou dit de tijd van het jaar zijn... Maar mijn wereld bestaat uit 'Baby it's cold outside' en 'White Christmas'. Liedjes die je na je 'gig' in elke publieke ruimte weer hoort in de meest verschrikkelijke reggae-, pop-, samba- en R&B-uitvoeringen. Het enige liedje waar ik niet zat van word is 'Have yourself a merry little Christmas'. Gelukkig ga ik over een week naar Nederland en dan is de drukte voorbij.

In New York duren 'The Holidays' langer dan in Nederland want voor kerst is het Chanoeeka en dat is nu net afgelopen. Als je zangles geeft in New York moet je altijd opletten dat je niet opeens bij een joodse student met een boek vol kerstliedjes komt aanzetten. Rond deze tijd zingen ze op scholen liever algemene 'Holiday Songs' of 'Winter Songs' zodat iedereen mee kan doen. Toen ik een boek kocht met Amerikaanse kerstliedjes viel het me dan ook meteen op dat veel van de liedjes geschreven waren door Johnny Marks. Vreemd eigenlijk dat een joodse liedschrijver de grootste kersthits ooit heeft geschreven. Hij is het muzikale brein achter 'Rocking around the Christmas tree', 'Have a holly jolly Christmas' en de kaskraker 'Rudolph the red nose reindeer'. Met meer dan twintig kerstliedjes op zijn naam zou je haast denken dat deze man alles probeerde om een kersthit te schrijven. Met 'Rudolph' heeft hij ontzettend veel geld verdiend. Ergens las ik dat het lied 75% van zijn jaarlijkse inkomen van 800.000 dollar verzorgt. En zolang kerstmis blijft bestaan en mensen naar muziek luisteren zal zijn familie van deze inkomsten kunnen leven. Alhoewel, dit jaar circuleren er artikelen van bezorgde Amerikaanse moeders op het internet met de titel 'Waarom het lied 'Rudolph the red nose reindeer' een slechte invloed kan hebben op je kind'. Het kan dus nog verbannen worden. Over ongepaste kerstliedjes gesproken, ik vraag me af hoe lang 'Baby it's cold outside' nog acceptabel blijft in de tijd van de MeToo-beweging.

Zelf zegt Johnny Marks in een interview dat hij het jammer vindt dat hij alleen maar herinnerd wordt als de schrijver van 'Rudolph'. Hij vindt het zelf namelijk niet bepaald een meesterwerk, een echt meesterwerk in zijn optiek is 'Tea for two'. En gelukkig kan ik dat over twee weken tot volgend jaar december weer gewoon zingen.

Beluister Roos Plaatsman/Rose Ellis hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=duKba6sd1G0>

ECM-albums uit de jaren zeventig.

EEN GESCHIEDENIS VAN DE JAZZ (4)

Jazzflits bestond 1 september vijftien jaar. Die mijlpaal zetten we luister bij met een speciale bijdrage van onze medewerker Arne Van Coillie. Hij zet de 'hele' jazzgeschiedenis in vier episodes op een rij. De reeks wordt deze editie afgesloten met episode 4 (episode 1 staat in JF 303, 2 in JF 305 en 3 in JF 307). Tijdens de gehele jazzgeschiedenis leverde de popmuziek-van-de-dag materiaal voor de improviserende musicus; vanaf de jaren zeventig keerden veel jazzmuzikanten zich echter bewust richting 'charts' – wanhopig op zoek naar een publiek.

NIEUWE 'BEATZ'

EN VEEL OUDE WIJN IN VERHIPTE OUDE VATEN...

Fusion

Tijdens de jaren zestig hadden jazzmuzikanten stevig geëxperimenteerd, en daardoor veel (potentieel) publiek in de armen gedreven van een ondertussen volwassen geworden rockscene. Die bood, met acts als Jimi Hendrix, Bob Dylan, The Beatles, The Who, Simon & Garfunkel (dit zijn slechts voorbeelden) een waardig alternatief aan de muzikale meerwaardezoeker, én aan de platenkopende jeugd. Jazzmuzikanten bleven vaak wat verweesd achter: de markt voor 'nieuwe' jazz stortte in de jaren zeventig in, clubs sloten massaal de deuren, en in 1971 lieten de [Jazz Crusaders](#) het woord jazz vallen uit hun naam. 'Mee met de tijd' leek de sleutel: het instrumentarium werd geëlektrificeerd, ternaire (swing)ritmiek leek uit den boze. De componist-arrangeur won opnieuw aan belang, al werden de nieuwe arrangementen vaak geschreven voor keyboardspelers verscholen achter batterijen vroege elektronica. Composities werden uitgebreider, met uitgeschreven baslijnen, zware akkoorden, nieuwe maatsoorten.

Eén en ander ging uiteraard ten koste van de solist: saxofonist [Wayne Shorter](#) verdween vaak achter de synthesizers van [Weather Report](#), trompettist [Miles Davis](#) zelf vervulde veeleer een bijrol op zijn 'On The Corner' (1972), de muzikanten van [Spyro Gyra](#) werden niet eens vermeld op de elpee covers. De ritmesectie offerde veel vrijheid op terwille van een superstrakke groove. Fusion was het modewoord: versmelting van jazz met rock, met soul, R'n'B, latin. Versmelting was uiteraard niet nieuw; de jaren zeventig leken echter, in min of meerdere mate, de rollen om te keren. Waar voorheen invloeden uit de populaire muziek jazzmuzikanten konden inspireren, leek het nu soms alsof muzikanten probeerden om toch nog een beetje jazz te injecteren in de populaire muziek die ze wilden maken. De tijden van akoestisch gespeelde jazzstandards, volgens het vertrouwde paradigma thema-improvisaties-thema, leken voorgoed voorbij.

Europa

Tenminste: in de VS – in Europa lagen de kaarten anders. Jazz werd hier veel meer als kunstvorm beschouwd, en was als dusdanig minder marktafhankelijk. Europa bleef een thuishaven voor jazzmuzikanten die verder werkten in een (merendeels akoestische) hardboptraditie, of die wilden verder bouwen op bepaalde verworvenheden van de free. Saxofonist [Dexter Gordon](#) en trompettist [Chet Baker](#) waren eregasten die de traditie levend hielden. In 1969 werd bovendien in München het platenlabel ECM opgericht, dat resoluut de kaart van de akoestische jazz trok. Pianist [Keith Jarrett](#) experimenteerde er en [...vervolg op de volgende pagina](#)

combineerde avant-garde met lyriek, en vaak wat klassiek en/of Oosters aan-doende ostinaten. Saxofonist [Jan Garbarek](#) en bassist [Eberhard Weber](#) vonden er een plaats met lyrische, wat zweverige jazz. Uit dit ECM-concept zal zich vanaf de jaren negentig steeds duidelijker een Europees jazzgezicht aftekenen: waar Amerikaanse vormen van fusion veelal over spierballengerol gaan, geeft Europa een plaats aan klassieke muziek, en aan een zekere ongrijpbare melancholie.

Neoneoneo

In 1982 plaatste de promotiemachine van Columbia Records de toen 21-jarige trompettist [Wynton Marsalis](#) wereldwijd in de (toegegeven: toen wat stuurloze) jazzgeschiedenis als 'de toekomst van de jazzmuziek'. Wynton wilde de 'foute jaren zeventig' achter zich laten door het hele elektrische intermezzo als een vergissing te beschouwen, en opnieuw aan te knopen met de jazztraditie waar die eind jaren zestig gebleven was: hippe hardbop. In zijn voetstappen volgde een hele schare jonge muzikanten, strak in het pak, ondergedompeld in 'tradition': de neobop was geboren - en die werd ook met veel enthousiasme onthaald! Nog actieve (hard)boppers konden opnieuw hun ding doen, alle oude platen konden heruitgegeven worden in het nieuwe cd-formaat, en jazz kreeg de respectabiliteit die er conservatoriumleerstof van kon maken - hetgeen opnieuw leidde tot hele generaties jazzmuzikanten 'well versed in tradition'.

Wat op dat moment niemand voorzag, was dat Marsalis vanuit zijn neobop-vertrekpunt niet vóórwaarts zou evolueren, maar verder zou terugkeren in de tijd. Traditie en muzikaal erfgoed zijn nog steeds de sleutelwoorden van zijn discours - en als artistiek leider van Jazz At Lincoln Center (de jazzafdeling van een van de grootste cultuurhuizen ter wereld, NYC's Lincoln Center) vindt hij veel gehoor. Een veelgehoorde kritiek is natuurlijk dat Marsalis' neo-inslag van jazz een conservatieve muziekvorm dreigt te maken, geen innovatieve. Feit is dat het op dit moment voor jonge muzikanten (zoals zangeres [Cécile McLorin Salvant](#)) opnieuw een respectabele keuze is om muziek uit de eerste helft van de vorige eeuw te spelen - of daarop te dansen: Lindy Hoppen is opnieuw *hep!*

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Jan Garbarek in 2009 in LantarenVenster, Rotterdam.
(Foto: Joke Schot)

M-Base

Niet alle jonge muzikanten schaarden zich echter achter deze conservatieve reflex; een andere groep verzamelde zich rond altist [Steve Coleman](#), en zijn M-Base Collective. Zij plaatsden zich resoluut in de eigen tijd, en waar veel fusion erg gladjes geworden was, combineerden zij synthesizers en elektronica met superstrakke funky grootstadritmes - bij voorkeur in moeilijke maatsoorten. De muziek was té complex om een groot publiek te bereiken en had een uitgesproken donkere kant, maar heeft zeker de weg helpen bereiden voor een toenemend gebruik van samengestelde maatsoorten in de hedendaagse jazz: de moderne jazzmuzikant wordt geacht enige vaardigheid te hebben in de maat van 5 en 7 (graag ook 11).

De muziek binnen het M-Base spectrum zou je 'upscale fusion' kunnen noemen; de jaren tachtig en negentig kenden echter ook een beweging die de andere kant opging, en van fusion alle potentieel scherpe kantjes weghaalde: smooth jazz was het commerciële resultaat.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

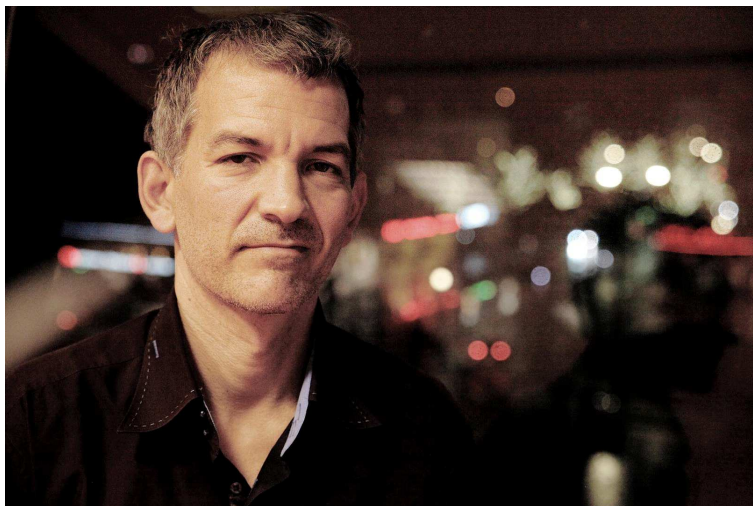
...en de 21ste eeuw?

Al is deze eeuw ondertussen niet meer zó jong, toch is het in het kader van een historisch overzicht moeilijk om meer te doen dan het schetsen van enige tendensen – wie goed geïnformeerd wil blijven over groepen en platen, heeft via YouTube, SoundCloud en dergelijke evoluties van over de hele wereld binnen handbereik.

Overduidelijk is in elk geval de alomtegenwoordigheid van neostijlen. Zowat elke jazzsoort die ooit gespeeld werd, heeft niet alleen nog steeds fans, maar ook beoefenaars, en vaak eigen kanalen, labels, en festivals. Zolang dat nieuwe ontwikkelingen niet in de weg staat, kan dat alleen maar positief zijn: de beste manier om muziek te leren kennen, is live. Pianist [Art Tatum](#) is uiteraard uniek, maar [Rossano Sportiello](#) kan je op zijn spoor zetten.

Een redelijk nieuwe ontwikkeling die een vaste plaats lijkt te verwerven in jazzland, is de aanwezigheid van een sterke joodse identiteit. Waar [John Zorn](#) in de jaren negentig nog veeleer anekdotisch naar klezmer verwees, heeft bassist [Avishai Cohen](#) met zijn opeenvolgende groepen vanuit de jazztraditie een Israëliische klankkleur toegevoegd aan het klankspectrum van de hedendaagse jazz. Die klankkleur uit zich onder meer in het veelvuldige gebruik van de harmonische mineurladder enerzijds, en in een zekere dansende kwaliteit in veel van zijn muziek – vaak met gebruik van de hierboven al vermelde 'vreemde' (lees: niet traditioneel-westerse) maatsoorten. Steeds meer joodse jazzmuzikanten – uit New York, maar ook uit Israel – exploreren die sensibiliteit, en komen op hun weg andere vormen van etnische jazz tegen. Steeds vaker duiken toonladders en ritmes met een Oosterse inslag op in muziek van Amerikaanse of Europese groepen, of nemen muzikanten van verschillende delen van de wereld samen op.

Een andere tendens: veel jazz doet postromantisch-klassiek aan. Thema, harmonie en improvisatie worden diatonischer; blues lijkt (vooral in Europa) terrein te verliezen, swing ook. Ritmesecties kiezen steeds vaker voor een wat kabbelende manier van begeleiden, met een soort van onderliggende basispuls (in tegenstelling tot een traditionele jazzbegeleiding gebaseerd op vrij ritmische accenten, óf een begeleiding [...vervolgt in de rechterkolom](#)

Pianist Brad Mehldau in 2015 in De Doelen, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

die op een ritmische groove bouwt). [Brad Mehldau](#) en zeker ook [Esbjorn Svensson](#) ontwikkelden het pianotrio in die richting. Nu-jazz verzamelt muziek die jazz combineert met hedendaagse elektronica: niet in de eerste plaats hedendaagse synthesizers, maar ook en vooral soundscapes, elektronische beats, samples, overdubs, synth bass, turntables en loops. Omdat het gebruik van een bepaald instrumentarium natuurlijk weinig zegt over de gespeelde muziek, is nu-jazz een wat vaag paraplu-begrip, waaronder zowel de minimalistische trompet van [Nils Petter Molvær](#) valt, als het extraverte werk van [Medeski, Martin and Wood](#). Discussies over het jazzgehalte van nu-jazz (alleen de trompet, of ook de samples?) zijn afhankelijk van de gebruikte definitie van jazz, en dus even geanimeerd als zinloos. Trompettist [Louis Armstrongs](#) vaakgehoorde citaat ("If you have to ask what jazz is, you'll never know!") biedt al lang geen uitsluitel meer. Overduidelijk is in elk geval dat het begrip jazz in de eenentwintigste eeuw steeds moeilijker te omschrijven lijkt. Enige tijd geleden kopte dagblad De Standaard boven een interview met een jonge Vlaamse jazzmuzikant: "Improvisatie hoeft niet meer zo nodig." Als de muziek niet meer 'swingt' (in de ternaire zin van het woord), als er geen blues meer in zit, en als er niet meer geïmproviseerd wordt, is het een legitieme vraag wat van jazz jazz maakt. Het feit dat daar geen eenduidige antwoorden op te formuleren zijn, zorgt voor een groeiend probleem bij de media en in steeds meer cultuurhuizen, waar het geld en/of de wil ontbreekt om mensen met kennis van zaken op de juiste plaats te zetten. Steeds vaker worden er daardoor dingen als 'jazz' verkocht – omdat ze elders ook als jazz verkocht worden. Als er een contrabas meedoet en het haalt de hitparade niet, dan zal het wel jazz zijn.

Ik hoop dan ook dat deze jazzgeschiedenis, het verhaal vanaf de allereerste jazzopname van de [Original Dixieland Jass Band](#), aanleiding mag zijn tot reflectie, lees- én luisterwerk.

Arne Van Coillie

Bibliografie:

- Cooke, Mervyn; Horn, David (ed.): The Cambridge Companion To Jazz. Cambridge University Press, 2002. 403 pag.
- Gioia, Ted: The History of Jazz. Second Edition. Oxford University Press, 2011. 444 pag.
- Nicholson, Stuart: Is Jazz Dead? (Or Has it Moved to a New Adress). Routledge, 2005. 270 pag.

JAZZ OP PAPIER

Jazzbulletin nr. 109 is uit

Op de cover van het nieuwe nummer van Jazzbulletin staat een cartoon van Wim Jansen, als illustratie bij een artikel van trompettist Jarmo Hoogendijk. 'Ze noemen tegenwoordig álles jazz, ook muziek waarin swing, syncopie en blues geen enkele rol spelen', verzucht hij. Boris Lemereis spreekt met de 27-jarige pianist Xavi Torres. Benjamin Herman, de vaste Jazzbulletin-columnist, schrijft over Chet Baker, talent en een foto van Pieter Boersma. Erik van den Berg reconstrueert leven en werk van de in augustus overleden jazzdichter Karel Scholten (1932-2018). Jeroen de Valk blikt samen met Roefie Hueting terug op diens muzikale leven en de Down Town Jazzband, waarvan hij meer dan zestig jaar de leider is geweest. Pieter Boersma doet een reconstructie: de club Extase op de grens van Alkmaar en Bergen was in de jaren vijftig en zestig een begrip in het Noord-Hollandse jazzleven.

Meer info vindt u hier:

<https://www.jazzarchief.nl/jazz-bulletin/>

Jazz & Mo' nr. 6 verschenen

Op de omslag van het decembernummer van het Vlaamse blad Jazz & Mo' prijkt zangeres Tutu Puoane. Binnenin komt ze aan het woord over onder anderen Joni Mitchell. Verder een artikel over de Limburgse organisatie Motives for Jazz. Ook is er aandacht voor Steve Coleman & Five Elements, saxofonist Robin Verheyen, zangeres Sophie Tassignon en trompettist Floris Windey. En natuurlijk is een reeks cd-recensies opgenomen.

Meer info: <http://jazzandmo.be/>

FESTIVALS JANUARI

Craig Taborn speelt in Flagey met Ambrose Akinmusire.
(Foto: Tom Beetz)

RIVER JAZZ FESTIVAL

Marni, Senghor, Jazzstation, Brussel

8 tot en met 23 januari 2019

(<https://www.riverjazz.be>)

Met onder anderen: Eric Legnini, Hermia/Ceccaldi/Darrifourcq, Anja Lechner, Flat Earth Society, Aka Moon en Nicolas Kummert.

BRUSSELS JAZZ FESTIVAL

Flagey, Brussel

10 tot en met 19 januari 2019

(<https://www.flagey.be/nl/group/5105-brussels-jazz-festival-2019>)

Met onder anderen: Co Steiger, Martin Salemi Trio, Antonio Sánchez & Migration, Kit Downes featuring Tom Challenger, Tcha Limberger Trio, Taborn & King + Ambrose Akinmusire Quartet, Donder, Tigran Hamasyan Trio & Brussels Philharmonic, Niels Broos & Jamie Peet en STUFF. plays Howard Shore.

BETTER GET HIT

Theaters Tilburg, Tilburg

11 en 12 januari 2019

(www.bettergethit.com)

Met onder anderen: Cory Henry, Metropole Orkest, Paul van Kemenade, Licks and Brains, Boris van der Lek, Martin Fondse, Sanne Rambags, Corrie van Binsbergen, Mete Erker en Jan Menu.

TRYTONE 20

Bimhuis, Splendor, De Ruimte, Amsterdam

18 tot en met 20 januari 2019

(www.trytone.org)

Met onder anderen: Tobias Klein, Marcos Baggiani, Guillermo Celano, Kristina Fuchs, Esat Ekiniođlu, Oğuz Büyükerberber en Niels Brouwer.

DJANGO AMSTERDAM

Bimhuis, Amsterdam

25, 26, 27 januari 2019

(<http://www.djanqoamsterdam.com/>)

Met onder anderen: Reinier Voet en Pigalle 44, Jan Akkerman & Robin Nolan Trio, Dario Napoli Trio & Paulus Schäfer en het Peter Beets Trio & Florin Niculescu.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

OVERLEDEN

Nancy Wilson, 13 december (81)

Amerikaans zangeres. Kreeg al vroeg een platencontract bij Capitol, waaruit in 1961 een lp voortvloeide met het Cannonball Adderley Quintet. Nam zo'n zestig platen op, zowel in het populaire genre als jazzgeoriënteerd, alle gekenmerkt door een constante kwaliteit, in combinaties met pianisten Jimmy Jones, George Shearing, Hank Jones en de orkesten van Billy May, Gerald Wilson, Oliver Nelson en anderen. (jjm)

Perry Robinson, 2 december (80)

Amerikaans klarinettist. Raakte geïnteresseerd in de free jazz en deed in 1965 voor het eerst van zich spreken in een trio van bassist Henry Grimes (op ESP). Trad veel op in Europa, met name in groepen van de Duitse vibrafonist-basklarinettist Gunter Hampel. (jjm)

Nancy Wilson. (Foto: Charles Bush)

Wolfgang Schlüter, 12 november (85)

Duitse vibrafonist.

Alun Morgan, verm. 11 november (90)

Van beroep architect, afkomstig uit Wales. Een van de eerste Britse publicisten over de moderne jazz van na 1945. Was co-auteur van een aantal boeken daarover, schreef voor alle Britse jazzbladen, voor het klassieke platenblad Gramophone alsook een paar duizend hoesteksten. Na zijn pensionering emigreerde hij naar Australië, maar bleef over jazz schrijven. (jjm)

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 4 december 2018

Sunna Gunnlaugs Trio. (Foto: Hordur Sveinsson)

[Jan Granlie, salt-peanuts.eu](http://salt-peanuts.eu) (Scandinavië)

ERIC DOLPHY

Musical Prophet

The Expanded 1963 New York Studio Sessions (Resonance)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK](#) (Duitsland)

SUNNA GUNNLAUGS TRIO WITH VERNERI POHJOLA

Ancestry (Galileo)

[Viktor Bensusan, jazzdergisi.com](http://jazzdergisi.com) (Turkije)

JEFF GOLDBLUM AND THE MILDRED SNITZER ORCHESTRA

The Capitol Studio Sessions (Decca)

[Henning Bolte, Written in Music](#)

AVIVA ENDEAN

cinder : ember : ashes (Sofa Music)

[Cim Meyer, Jazz Special](#) (Denemarken)

STEFAN PASBORG

Solo (limited edition vinyl 10 inch lp)

[Lars Mossefinn, Dag og tid](#) (Noorwegen)

BUILDING INSTRUMENT

Mangelen Min (Hubro)

[Axel Stinshoff, Jazz thing](#) (Duitsland)

MAKAYA MCCRAVEN

Universal Beings (International Anthem)

[Luca Vitali, Giornale della Musica](#) (Italië)

PAOLO ANGELI

22:22 free Radiohead (ReR Megacorp)

[Madli-Liis Parts, Muusika](#) (Estland)

SHAI MAESTRO

The Dream Thief (ECM)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum](#) (Polen)

AGA ZARYAN

What Christmas Means To Me (Centrala)

[Mike Flynn, Jazzwise](#) (UK)

CHRIS POTTER

Circuits (Edition)

[Anna Filipieva, Jazz.Ru](#) (Rusland)

OLEG GRIMOV QUINTET

Masala Life (Fancy Music)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

JAZZ OP DE PLANKEN

Sara Decker. (Foto: Jean Schoubs)

Op 29 november ontving het Arne Van Coillie Trio de Duitse zangeres Sara Decker in een overvolle Ploeg in Diepenbeek. Sara Decker eindigde vorig jaar tweede in de Montreux Jazz Voice Competition, en won de European Jazz Award Italy in 2015; zij bouwt momenteel druk aan haar carrière. Het repertoire in De Ploeg bestond uit enkele standards ('It could happen to you', 'Ain't misbehavin'), vaak verrassende bossa nova's (wie kent 'Izaura' nog?), sfeervol eigen werk ('Holding' kreeg een lange vrije intro), en wat meer obscure stukken ('Autumn nocturne' werd in 1941 voor het eerst opgenomen door Claude Thornhill). Zangeres Kim Versteynen kreeg een gastrol in twee a capella tweestemmig uitgevoerde standards, en in een uptempo versie van 'Centerpiece', dat de avond afsloot.

MEDEDELING VOOR DE ABONNEES

Alle websites van onze webhost Webreus worden verhuisd naar een ander systeem. Na die verhuizing moeten ze beter beschermd zijn tegen onder meer DDos-aanvallen. De Jazzflits-website was eind november aan de beurt. Onderdeel van onze website is een programma waarmee wij u een **e-mail** sturen om u te attenderen op het verschijnen van een nieuw nummer. Na het overzetten van dit programma werkt het niet meer als vanouds. Wij werken aan een spoedige oplossing voor dit probleem en hopen op uw begrip.

NOMINATIES 61ste GRAMMY AWARDS

BEST IMPROVISED JAZZ SOLO

[Some of that sunshine](#)

Regina Carter, soloist

Track van: [Some Of That Sunshine](#)

(Karrin Allyson)

[Don't fence me in](#)

John Daversa, soloist

Track van: [American Dreamers](#)

(John Daversa Big Band Featuring DACA Artists)

[We see](#)

Fred Hersch, soloists

[De-dah](#)

Brad Mehldau, soloist

Track van: [Seymour Reads The Constitution!](#)

(Brad Mehldau Trio)

[Cadenas](#)

Miguel Zenón, soloist

Track van: [Yo Soy La Tradición](#)

(Miguel Zenón Featuring Spektral Quartet)

BEST JAZZ VOCAL ALBUM

[My Mood Is You](#)

Freddy Cole

[The Questions](#)

Kurt Elling

[The Subject Is Love](#)

Kate McGarry met Keith Ganz & Gary Versace

[If You Really Want](#)

Raul Midón

met The Metropole Orkest Conducted By Vince Mendoza

[The Window](#)

Cécile McLorin Salvant

BEST JAZZ INSTRUMENTAL ALBUM

[Diamond Cut](#)

Tia Fuller

[Live In Europe](#)

Fred Hersch Trio

[Seymour Reads The Constitution](#)

Brad Mehldau Trio

[Still Dreaming](#)

Joshua Redman, Ron Miles, Scott Colley & Brian Blade

[Emanon](#)

The Wayne Shorter Quartet

BEST LARGE JAZZ ENSEMBLE ALBUM

[All About That Basie](#)

The Count Basie Orchestra Directed By Scotty Barnhart

[American Dreamers: Voices Of Hope, Music of Freedom](#)

John Daversa Big Band Featuring DACA Artists

[Presence](#)

Orrin Evans And The Captain Black Big Band

[All Can Work](#)

John Hollenbeck Large Ensemble

[Barefoot Dances And Other Visions](#)

Jim McNeely & The Frankfurt Radio Big Band

BEST LATIN JAZZ ALBUM

[Heart Of Brazil](#)

Eddie Daniels

[Back To The Sunset](#)

Dafnis Prieto Big Band

[West Side Story Reimagined](#)

Bobby Sanabria Multiverse Big Band

[Cinque](#)

Elio Villafranca

[Yo Soy La Tradición](#)

Miguel Zenón Featuring Spektral Quartet

Enkele uitvoeringen door Mary Lou Williams:

25 okt 1938: Andy Kirk and his 12 Clouds of Joy, vocal Pha 'Terrible' Terrell
Mei 1971, op 'Nite Life', Chiaroscuro 103
27 dec 1977, op 'My Mama Pinned A Rose On Me', Pablo 2310 819
16 jul 1978, Montreux Jazz Fest. (dvd)
14 nov 1979, 'At Rick's Café Americain' in Chicago, Storyville 8285

Enkele andere uitvoeringen:

28 feb 1940, Jimmie Lunceford and his Orchestra, met Willie Smith (altsax), Joe Thomas (tenorsax)
2 apr 1958, Anita O'Day met Russ Garcia and his Orchestra, op de plaat 'Sings The Winners'
22 nov 1958, Ella Fitzgerald & Marty Paich Dektette, 'Ella Swings Lightly'
1960, Julie London, 'Send For Me', Jimmy Rowles orkestleider, met knappe bluesgitarist
25 mrt 1960, Buddy Tate/Claude Hopkins, 'Buddy And Claude', Real Gone Jazz
10 jan 1961, Teri Thornton, 'Devil May Care', 'schitterend', zei Cannonball Adderley 'the greatest voice since Ella Fitzgerald' - gelijk heeft ie!
5 aug 1963, Milt Jackson and Big Brass, met Clark Terry, 16 musici, op OJC4042
10 aug 1978, Marian McPartland's Piano Jazz + guest Mary Lou Williams, Jazz Alliance 120452
17 jan 1994, Marian McPartland plays the Music of Mary Lou Williams, Concord
1999, Meredith d'Ambrosio, vocaliste op 'Out Of Nowhere', Sunnyside 1085
sept-okt 2003, Chico Hamilton, op 'Juniflip', met sublieme vocal van Arthur Taylor Lee, begeleid door steengoede bluesgitarist Gary DeNigris
11 mrt 2005, The Dutch Jazz Orchestra, op 'Rediscovered music of Mary Lou Williams', met musical director John Ruocco op klarinet, mooi, Challenge 73251
7 nov 2006, Ilse Huizinga & Erik van der Luijt, 'The Club Sessions', Brilliant
19 aug 2010, Trio 3 + Geri Allen, "Live at Birdland", Lake, Workman, Cyrille, Intakt Records 187
10 dec 2010, Virginia Mayhew Quartet + guest Wycliffe Gordon, op 'M.L.W. - The Next 100 Years'
23 okt 2012, Kristin Korb, op 'What's Your Story', sinds 2011 in Copenhagen, bassiste die goed kan zingen.
2013, Kris Adams, gezongen op Longing' met halve big band, Jazzbird 003
2014, Fern Lindzon, op 'Like A Circle In A Spiral' piano en vocals, uit Toronto
2014, Carmen Lundy, op 'Soul To Soul', haar 14de plaat, knap, zus van bassist Curtis Lundy
29 sep 2014, Paula Shocron, op 'Surya', boeiende versie van deze Argentijnse, op Rivo Records

HET VERHAAL VAN EEN KLASSIEKER

'WHAT'S YOUR STORY, MORNING GLORY'

Mary Lou Williams bij Andy Kirk and his 12 Clouds of Joy. Met hen nam ze op 25 oktober 1938 een eerste 'Morning glory' op.

Al jaren achtervolgt mij het nummer 'Black coffee' (muziek Sonny Burke). 'Black coffee' is familie van 'What's your story, morning glory?' - een parel onder de jazzsongs, in 1938 door Mary Lou Williams (Atlanta, GA, 8 mei 1910) gecomponeerd - toen pianiste bij het orkest van Andy Kirk - samen met trompettist Paul Webster en tekstschrijver Jack Lawrence.

What's your story, morning glory?
 What makes you look so blue?
 The way that you've been acting
 I don't know what to do

Over Williams' leven lees je in het boek 'Morning Glory - A Biography of Mary Lou Williams', geschreven in 1999 door Linda Dahl, helaas niet in mijn bezit. Op dvd vind je haar op 'Norman Granz' Jazz in Montreux 78'(16 juli), met onder meer 'Morning glory'. Een korte bio: in 1925, ze was toen vijftien, trad Mary Lou Williams al op met Duke Ellington's Big Band. Ze kreeg de bijnaam 'the little piano girl of East Liberty'. Ze verhuisde naar Europa in december 1952 en bleef tot december 1954 in Engeland en Frankrijk. Van 1 juni tot 7 juni 1954 is in Salle Pleyel in Parijs het Salon du Jazz. Zij is daar ook, evenals baritonsaxofonist Gerry Mulligan, pianist Lalo Schifrin, klarinettist Sidney Bechet, klarinettist Al Nicholas, pianist Martial Solal, en vooral pianist Thelonious Monk, die in Parijs was van maandag 31 mei tot donderdag 10 juni 1954. De jazzwereld draaide door toen Monk zijn 'moderne' muziek speelde. Het was daar dat Mary Lou Williams haar vriendin Annie Pannonica Rothchild kennis liet maken met Monk. Nica werd de beschermvrouw en vriendin van Monk, saxofonist Charlie Parker en trompettist Miles Davis. Zie het verband met composities als 'Nica', 'Nica's dream', 'Nica's tempo', 'Blues for Nica', 'Nica steps out', en Monks 'Pannonica'. Nica gold bij de jazzvrienden voortaan als dé 'jazzbarones'. Op 5 en 7 juni 1954 trad Williams in Parijs op, een keer in kwartet, op een andere dag in een set met Don Byas.

'Morning glory' werd in de loop van de tijd vele malen op de plaat gezet (zie de linkerkolom). De versies van Anita O'Day, Teri Thornton, Arthur Lee bij Chico Hamilton, Paula Shocron horen bij mijn favorieten, net ná de heel oude versies, net ná die van Mary Lou Williams zelf!
 (Erik Marcel Frans)

De versie van Anita O'Day: <https://bit.ly/2A4YtS6>

BESTE JAZZALBUMS 2018

volgens de critici van Jazzwise (UK)

- 1 **Charles Lloyd & The Marvels + Lucinda Williams**
[Vanished Gardens](#)
(Blue Note)
- 2 **Wayne Shorter**
[Emanon](#)
(Blue Note)
- 3 **Sons of Kemet**
[Your Queen Is A Reptile](#)
(Impulse!)
- 4 **Brad Mehldau Trio**
[Seymour Reads The Constitution!](#)
(Nonesuch)
- 5 **Joshua Redman/Ron Miles/Scott Colley/Brian Blade**
[Still Dreaming](#)
(Nonesuch)
- Cécile McLorin Salvant**
[The Window](#)
(Mack Avenue)
- 7 **Brad Mehldau**
[After Bach](#)
(Nonesuch)
- Kurt Elling**
[The Questions](#)
(Okeh)
- Nicole Mitchell**
[Maroon Cloud](#)
(FPE Records)
- 10 **Liran Donin's 1000 Boats**
[8 Songs](#)
(Cavalo)
- Nat Birchall**
[Cosmic Language](#)
(Jazzman)
- Ambrose Akinmusire**
[Origami Harvest](#)
(Blue Note)
- 13 **Mark Turner/Ethan Iverson**
[Temporary Kings](#)
(ECM)
- Jean Toussaint**
[Brother Raymond](#)
(Lyte)
- 15 **Michael Wollny Trio**
[Wartburg](#)
(ACT)
- 16 **Julian Siegel Quartet**
[Vista](#)
(Whirlwind Recordings)
- Roller Trio**
[New Devices](#)
(Edition)
- Elliot Galvin**
[The Influencing Machine](#)
(Edition)
- 19 **Bobo Stenson**
[Contra La Indecision](#)
(ECM)
- Esbjörn Svensson Trio**
[e.s.t. live in London](#)
(ACT)

BESTE JAZZALBUMS 2018 (5 sterren)

volgens de critici van Downbeat (VS)

- Ambrose Akinmusire**
[Origami Harvest](#)
- Kenny Barron Quintet**
[Concentric Circles](#)
- Stacey Kent**
[I Know I Dream: The Orchestral Sessions](#)
- Wojtek Mazolewski**
[Polka \(Worldwide Deluxe Edition\)](#)
- Steve Tibbetts**
[Life Of](#)
- Fred Hersch Trio**
[Heartsongs](#)
- Oscar Peterson**
[Oscar Peterson Plays](#)
- Woody Shaw**
[Tokyo '81](#)

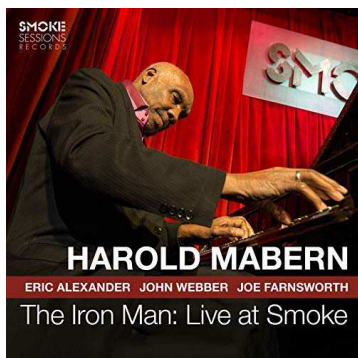
JAZZ IN BEELD

Bram De Looze is ambassadeur voor de jazz van de Chris Maene Concert Grand Piano. Maene probeert in deze vleugelpiano de kracht van de moderne piano te combineren met de warmte van zijn historische voorgangers. Op 12 december nam De Looze achter het instrument plaats in de Landcommanderij Alden Biesen te Bilzen. De Looze speelde muziek variërend van Bach en Stravinsky tot Ornette Coleman, en van Monk tot Jason Moran en Steve Lehman. (Foto: Jean Schoubs)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 17 december 2018

1 Harold Mabern

The Iron Man: Live at Smoke
(Smoke Sessions)

2 Pat Bianchi

In The Moment
(Savant)

3 David Hazeltine

The Time is Now
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Arne Van Coillie, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort,

• Jorre Reynders en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD

Baritonsaxofonist Ruben Verbruggen. (Foto: Marcel Schikhof)

Stephanie Francken en Wietse Voermans. (Foto: Marcel Schikhof)

Zaterdag 24 november speelde Spoken + 1 bij Hot House in Leiden. Marcel Schikhof maakte daar de bovenstaande foto's.